Grand Rapids, Mich.

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.
All money matters should be addressed to R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:
H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF
Associate Editors:
G. VOS WM. VERHIL
Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. IX, No. 21 SEPTEMBER 1, 1933 Subscription Price, $2.50

MEDITATIE

In de Eeuwigheid Ons Behoud

> Gij ontmoet den vroolijke en die gerechtigheid doet, dengenen, die Uwer gedenken op Uwe wegen; zie, Gij waart verbolgen, omdat wij gezondigd hebben; in dezelve is de eeuwigheid, opdat wij behouden wierden.
> Jes. 64:5.

Wonderlijke God!

Van ouds heeft men van zulk een God niet gehoord, door al de eeuwen heen heeft men met het oog zulk een God niet gezien, behalve Jehova, die iets doet voor degenen, die op Hem wachten.

Vele goden zijn door millioenen aanbidders vereerd. Men aanbad hen, men roemde van hun macht, men vestigde zijn hope ter verlossing op hen, men riep tot hen in tijden van benauwdheid, men stak zichzelven met messen en priemen, om hunne gunst te verwerven. 't Bleek alles tevergeefs. Heel de historie kent geen god, die ooit verloste degenen, die op hen wachtten.

Als Behouder van Zijn volk staat Jehova alleen!

Hij is God en niemand meer!

De Heiland!

En de verlossing, die Hij bereidt voor degenen, die op Hem hopen is ook een gansch wonderlijke. Ze is door geen oog gezien, door geen oor gehoord, ze is nooit in 's menschen hart opgeklommen. Ze gaat, in inhoud van heil en zaligheid, de dingen, die gezien en gehoord worden, die kunnen worden waargenomen in de wereld, die getast kunnen worden met de handen en gesmaakt met den mond, of die door de wijzen dezer wereld ooit kunnen worden bedacht, ver te boven.

Ze is in geheel eenigen zin heerlijk.

Ze is niet van deze wereld, maar van de toekomende.

Ze is niet aardsch, maar hemelsch.

Wacht dan, ja, wacht!

Wonderlijke tegenstelling!

Tegenstelling, waardoor ons behoud, naar elke menschelijke berekening, naar al wat ooit in het menschelijk hart kan opkomen te oordeelen, eene onmogelijkheid schijnt.

God ontmoet den vroolijke, die gerechtigheid doet, die Hem in Zijne wegen gedenkt; Hij is verbolgen met eene verschrikkelijke, tot in de hel toe ons achtervolgende verbolgenheid, als wij gezondigd hebben; en wij hebben gezondigd; toch worden wij behouden!

Een God, Die den rechtvaardige bemint en hem alleen ontmoet; een volk, dat gezondigd heeft en voorwerp is van toorn en verbolgenheid; en tijdelijk en eeuwig behoud van datzelfde volk . . . .

Schijnbaar onoplosbaar raadsel!

Toch feit!

En de oplossing ligt niet in de dingen, die men hoort en ziet; ligt niet in het tastbare en waarneembare; ligt niet in hetgeen het menschelijk hart kan berekenen en bedenken. Want naar alle menschelijke berekening, naar den gang en ontwikkeling van alle waarneembare dingen, moet dat volk er onder gaan, verteerd door de verbolgenheden Gods . . . .

Er is in den tijd geen behoud. Er ligt in den stroom der voorbijgaande dingen geen oplossing.

Alleen in den eeuwigen God Zelf ligt de verklaring van dit dilemna.

In dezelve is de eeuwigheid!

De eeuwigheid dringt door den tijd, grijpt in Gods volk het tijdelijke aan, draagt het, behoudt het, voert het mede naar de eeuwige zaligheid!

Daarom worden wij behouden, daarom alleen!

Wacht dan, ja, wacht!

Den rechtvaardige bemint God!

Niet den goddelooze; den werker der ongerechtigheid haat Zijne ziel!

En de rechtvaardige, zoo is de bedoeling der woorden van den tekst, is hij, die gerechtigheid doet met blijdschap, die vroolijk is in het loopen van het pad van Gods geboden, die daarin zijn lust heeft, dat Hij de wegen des Heeren mag naspeuren en Hem in Zijne wegen mag gedenken, om Zijn Naam groot te maken en te roemen.

Hij kent God, die waarlijk God is!

Hij smaakt, dat de Heere goed is, de alleen-Goede, de overvloeiende fontein aller goeden, goed in al Zijne heerlijke deugden, van gerechtigheid en waarheid, van reinheid en vlekkelooze heiligheid; goed als een licht, dat alle duisternis haat; oneindig goed. Daarom is het zijn hoogste lust om Hem te kennen en te lieven, om de getuigenis in zijn hart te dragen, dat hij Hem welbehagelijk is. Hij haat de duisternis en schuwt de werken der ongerechtigheid; hij bedroeft zich over de zonde, omdat de zonde overtreding is van Gods heilige wet; hij vliedt verre van haar; en hij heeft al zijne vermaken in Gods wet. Met ingespannen krachten bepeinst hij haar; en de groote werken Gods doorzoekt hij ijverig en bestendig. Hij gedenkt den Heere in alle Zijne wegen, om te kunnen roemen de onnaspeurlijke wijsheid Gods!

Hem ontmoet God!

Ontmoet hem als Zijn vriend. Hij bemint Hem, zoekt hem, heeft gemeenschap met hem, wandelt met hem, spreekt met hem als een vriend met zijn vriend.

Met hem maakt God Zijn Verbond. Hij ervaart de waarheid van het lied des dichters:

> Gods verborgen omgang vinden
> Zielen, daar Zijn vrees in woont;
> 't Heilgeheim wordt aan Zijn vrinden,
> Naar Zijn vreeverbond, getoond.

En hij kan zingen:

> d' Oogen houdt mijn stil gemoed
> Opwaarts om op God te letten;
> Hij, Die trouw is, zal mijn voet
> Voeren uit der boozen netten.

Hij alleen kan dit zingen.

Want hem alleen ontmoet God!

Den zondaar ontmoet Hij alzoo nimmer. Integendeel, Hij is verbolgen, als wij zondigen. Want de zondaar is hij, die het doel mist, en het doel is God! Hij weet, dat de Heere goed is, daarom haat hij Hem! Hij verstaat, dat de Heere een licht is en dat er gansch geen duisternis in Hem is, daarom schuwt hij Hem. Hij ziet, dat de wegen des Heeren recht en gerechtigheid zijn, daarom wijkt hij verre van hen. Want hij heeft het kwade liever dan het goede; hij bemint de duisternis, omdat zijne werken boos zijn; de wegen der ongerechtigheid bewandelt hij naar de lust des vleesches; hij slaapt niet, als hij geen kwaad gedaan heeft. Op dien weg der goddeloosheid ontmoet God hem niet, ontmoet Hij hem nimmer, ontmoet Hij hem ook niet voor een oogenblik als een vriend. Hij komt hem tegen in Zijnen toorn; Hij stelt Zich als een vijand tegenover hem; Hij stoot hem weg, altoos weg, tot in de buitenste duisternis!

En wie zijn voet zet op het pad des zondaars, derft op dien weg de goedertierenheden des Heeren!

Op hem is God verbolgen!

Over hem giet Hij de violen Zijns toorns uit!

Nooit is het anders. Nimmer zou het anders kunnen. Hier ligt Goddelijke noodwendigheid, een nooit te verbreken wet, eene noodwendigheid, die in Gods eigen Wezen haar diepsten grond heeft. Want God is de onveranderlijk Rechtvaardige, de vlekkeloos Heilige, de eeuwig Waarachtige. En Hij kan Zichzelven niet verloochenen. Temidden van al het veranderlijke, het van Hem en den weg der gerechtigheid afwijkende, blijft Hij de eeuwig Onveranderlijke; temidden van al het scheeve en kromme, blijft Hij alleen de rechte Maatstaf, het eeuwig Criterion, waarnaar alles moet beoordeeld, waarnaar alles zich zal moeten schikken; de Rots des behouds voor allen, die op Hem wachten, met vroolijkheid gerechtigheid doende; de Steen des aanstoots, waarop allen te pletter loopen, die de zonde liefhebben en doen.

God is niet gemeen, want Hij is God!

Daarom is Zijn gunst ook niet gemeen. Den rechtvaardige bemint Hij, en Hij is verbolgen als wij gezondigd hebben!

Wie God verlaat, heeft smart op smart te vreezen.

Hij ontmoet den rechtvaardige.

Hem alleen!

Toch behouden!

Behouden, niettegenstaande God alleen den rechtvaardige bemint en hem ontmoet, die vroolijk wandelt in gerechtigheid en Hem gedenkt op Zijne wegen; niettegenstaande Hij verbolgen is, als wij zondigen . . . .

En wij hebben gezondigd! . . . .

En God is op ons verbolgen geweest!

En Hij heeft de violen van Zijn gramschap over ons uitgegoten!

Toch behouden!

Behoudenis in tijd en eeuwigheid is alleen in Godes gunst, in Zijne ontmoeting; Zijne verbolgenheid is niet anders dan een verterend vuur. Ofschoon alles ook voor ons zou zijn, ofschoon ook alle machten in de wereld aan onze zijde zouden staan en strijden, er is toch geen behoud voor ons, en geene zaligheid, als God tegen ons is. En ofschoon alles ook tegen ons zou wezen, als God ons in vriendschap ontmoet, ligt daarin ons behoud.

Toch hebben wij gezondigd; toch is God verbolgen op ons geweest; toch worden wij behouden!

Dat wonder der historie is het, dat Israel hier in

zijn gebed voor het aangezichte Gods gedenkt. Ze zijn, naar het standpunt der profetie, thans in het vreemde Babel. Hun heilig en heerlijk huis is verwoest. En de profeet staat hier biddend aan de spitse van het overblijfsel naar de verkiezing der genade. En het overblijfsel bidt met hem, zuchtend en wachtend op den Heere. Ze gedenken de goedertierenheden des Heeren, alles, wat Hij aan Israel heeft gedaan. En op den weg des Heeren terugziende, zooals Hij dien met Zijn volk heeft bewandeld, door de gangen der historie heen, staan ze voor dit wonder: Gij ontmoet den rechtvaardige en dien, die gerechtigheid doet met vroolijkheid des harten, die uwer gedenkt op Uwe wegen; wij hebben gezondigd en Gij waart verbolgen; toch worden wij altoos weer behouden!

Zoo toch was het in de geschiedenis altoos geweest!

Van de eerste verlossing uit Egypte tot op dit oogenblik toe, waarop het in Babel zuchtte, was de geschiedenis van Israel één lange weg geweest van zonde, van verbolgenheid des Heeren tegen hen, van wonderlijke verlossing en eindelijk behoud!

Wij hebben gezondigd; Gij waart verbolgen; toch behouden!

En is het anders met de Kerk aller eeuwen?

Is het anders met den persoonlijk geloovige?

Of is het ook niet voor de Kerk aller eeuwen; en is het ook niet voor elk persoonlijk kind van God altijd weer dezelfde belijdenis, altijd weer het met aanbidding staren op hetzelfde wonder: wij hebben gezondigd en Gij, die alleen den rechtvaardige bemint, waart verbolgen; toch worden wij behouden? . . . .

Behouden, schoon in de geschiedenis de violen des toorns Gods uitgegoten worden over de werken der ongerechtigheid . . . .

Behouden in de eeuwige zaligheid, in de onverderfelijke en onbevlekkelijke, onverwelkelijke erfenis!

In de zaligheid der eeuwige, ongestoorde ontmoeting Gods!

En is dat dan niet het wonder der wonderen?

Wij hebben gezondigd; Gij waart verbolgen.

Toch worden wij behouden!

De eeuwigheid!

In dezelve is de eeuwigheid!

Daarom en daarom alleen worden wij behouden!

't Is het wonder van het brandende braambosch! Het brandt en naar elk oordeel, dat gegrond is op de dingen, die gezien worden, moet het verteren. Geen oog heeft ooit gezien en geen oor gehoord, dat een braambosch brandde zonder te verteren. Maar de eeuwigheid is er in! Daarom verteerde het niet!

De eeuwigheid is in dezelve!

In hen, in dat volk, in hun geschiedenis, in al hunne ervaringen, zelfs in hunne zonde en Gods verbolgenheid over die zonde; in dat alles, achter dat alles, door dat alles heendringend, zich openbarend, dat alles dragend, aangrijpend, doortintelend, is de eeuwigheid! . . . .

De eeuwigheid!

Zij is, in vergelijking met den tijd, het geheel andere! Niet een eindelooze tijd is de eeuwigheid; ze is geen tijd. Tijd is geen eeuwigheid en wordt nooit eeuwigheid, hoe lang ge hem ook in uwe verbeelding uitrekt; eeuwigheid is nooit tijd. Tijd is het momenteele, het successieve, het elkander opvolgende, het brokstukkige, het niet-afgewerkte, het aldoor veranderende, het onvaste, het bezwijkende, het eindige der dingen, die gezien worden. De eeuwigheid is het alomvattende, het statische, het geheele, het volmaakte, het onveranderlijke en blijvende. Ze is naar den inhoud Gods welbehagen, de eeuwig bestaande Raad des Heeren. Ze is, in betrekking tot Zijn volk, de eeuwige liefde, waarmee Hij hen heeft liefgehad, gekend, verordineerd om den Beelde Zijns Zoons gelijkvormig te worden, geroepen, gerechtvaardigd, verheerlijkt . . . .

De eeuwige conceptie Gods van Zijn volk, souverein, vrij, waarin Hij geen zonde in Jakob en geen overtreding in Israel schouwt!

In dezelve is de eeuwigheid!

Die eeuwigheid ligt achter al hetgeen ge in den tijd van dit volk, van Gods Kerke door de eeuwen heen, ziet.

Die eeuwigheid is de kracht van Israels kracht!

Daarom wordt het brandende braambosch niet verteerd!

Daarom kan de hitte der verbolgenheid over Gods volk gaan, kan Hij de violen van Zijn toorn uitgieten over hen, ten volle ook uitgieten, omdat ze gezondigd hebben, terwijl ze toch behouden worden.

Zoo is het heel de geschiedenis door.

Zoo is het centraal als de eeuwigheid indaalt in den tijd, als de Oneindige het eindige aangrijpt, als God in het vleesch komt en Zich persoonlijk met dat vleesch vereenigt, als Immanuel geboren wordt. Dan is Hij wel de Knecht des Heeren, de eigenlijke Kern van Israel en dan staat Hij wel aan de spitse van het volk, dat Hem de Heere heeft gegeven. Dan loopen wel al onze ongerechtigheden op Hem aan en worden de verbolgenheden des Heeren wel over Hem, in onze plaats, uitgegoten. Dan gaat Hij straks aan het bange kruishout wel in den vuurgloed van die verbolgenheden onder en brandt het Braambosch, zooals het nooit eerder brandde . . . .

Maar de eeuwigheid is in Hem, daarom wordt Hij toch behouden!

Hij staat op uit de dooden, om onze rechtvaardigmaking!

En wij gaan met Hem door den dood het leven in!

Wonderlijke God onzer volkomene zaligheid!

Wacht dan, verlaat u op den Heer!

H. H.

EDITORIALS

Het Evangelie

OF

DE JONGSTE AANVAL OP DE WAARHEID DER SOUVEREINE GENADE

XI. Heyns' Beroep op de Schrift

(Vervolg)

Ofschoon prof. Heyns meent, dat de twee teksten, die we in ons vorig artikel bespraken, eigenlijk voor heel de zaak beslissend mogen worden geacht, toch wijst hij nog op vele teksten, die z. i. een algemeen, welgemeend aanbod van genade en zaligheid leeren. We zullen de voornaamste er van bespreken.

En dan mag wel allereerst genoemd worden Matth. 11:28-30: Komt herwaarts tot mij allen, die vermoeid en belast zijt, en ik zal u ruste geven. Neemt mijn juk op u en leert van mij, dat ik zachtmoedig ben en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uwe zielen. Want mijn juk is zacht en mijn last is licht. Het gaat hier vooral over het eerste vers van deze pericoop. Heyns meent, dat wij hier "vermoeid en belast" niet mogen beperken, maar dat dit wijst op alle menschen zonder onderscheid. En alzoo meent de professor dan klaar te zijn met het bewijs voor een algemeen aanbod in dezen tekst.

Nu mag allereerst worden opgemerkt, dat ook al stemmen we Heyns toe, dat vermoeiden en belasten in den tekst genoemd alle menschen zijn, hij nog geen stap gevorderd is met zijn bewijs voor een algemeen aanbod. De zaak is eenvoudig, dat we hier ook geen aanbod hebben. Heyns leest in alle teksten een aanbod. Maar als hij nauwlettend toeziet en den tekst eenigszins bestudeert, dan zal hij zelf wel inzien, dat er niet alleen geen algemeen aanbod, maar in het geheel geen aanbod in dezen tekst ligt. Wat we ook hier hebben, dit is zoo duidelijk, dat de eenvoudigste het aanstonds kan zien, is eene roeping en een belofte en de belofte is niet tot allen zonder onderscheid, maar alleen tot degenen, die de roeping gehoor geven en opvolgen. De roeping is: komt allen tot mij! De belofte is: ik zal u ruste geven. Als we dus den tekst in den vorm gieten van eene leerstellige verklaring, dan krijgen we dit: Christus belooft allen, die tot Hem komen, de rust der zielen. Zoo hebben ook de Canones het, III, IV, 8. Goed. Maar nu zal Heyns toch zelf inzien, dat dit in de eerste plaats geen aanbod is, en dat, in de tweede plaats, hier geen algemeen element in ligt. Wat Heyns aanziet voor een aanbod is eene roeping en eene belofte. En wat Heyns beweert algemeen te zijn, is juist zeer particulier: de belofte geldt alleen degenen, die tot Christus komen. En dit komen tot Christus is een daad des geloofs. Het is eene diepingrijpende, geestelijke daad. Het komen tot Jezus is lang niet zoo eenvoudig, als het wel wordt voorgesteld in vele Methodistische revival-meetings en straat predikaties, of ook bezongen wordt in vele verderfelijke hymns. Het houdt in de eerste plaats in, dat hij, die tot Jezus komt kennis, geestelijke kennis heeft van eigen zonde en ellende, en tot de bekentenis is gekomen voor den Heere, dat al zijne gerechtigheden niet anders zijn dan een wegwerpelijk kleed, zoodat eigen werk zijne gerechtigheid voor God niet kan verdienen. Hij is verloren in zichzelven. Hij is arm zondaar geworden. Hij is ledig. Er is in hem geen gerechtigheid en heiligheid, geen wijsheid en geen kennis; niets dan schuld en zonde en verdorvenheid, niets dan dwaasheid en duisternis en vijandschap tegen God. Het houdt ook in, in de tweede plaats, dat hij Christus heeft leeren kennen in al Zijne volheid van heil, van gerechtigheid en heiligheid, van wijsheid en kennis Gods en van volkomene verlossing; heeft leeren kennen, niet alleen maar in den zin van *weten,* maar in dien geestelijken zin, die zich openbaart in het verlangen om Hem te bezitten, opdat Zijne volheid eigen ledigheid mag vervullen. Al wat aan Hem is, is dan gansch begeerlijk. Dit komen tot Jezus houdt, in de derde plaats in, dat men, eigen werk volkomenlijk wegwerpend, zich aan de voeten des Heilands heeft geworpen, alleen hopend op Zijn lijden en sterven en opstanding, met de bede: wees mij zondaar genadig! En het houdt, in de vierde plaats, eindelijk in, dat men door het geloof Hem heeft omhelsd, zich bewust geworden is, Zijn eigendom te zijn, en nu al Zijne weldaden deelachtig is geworden.

Welnu, hun, die alzoo tot Jezus komen, om zich alleen op Hem te verlaten, belooft de Heiland rust; rust der ziel, daarin bestaande, dat die ziel ingaat in het volmaakte werk door de opstanding van Christus aan het licht getreden; en de eeuwige ruste, die er overblijft voor het volk van God. En zoo verstaan, zal ook Heyns niet meer willen volhouden, dat we hier een algemeen aanbod van genade en zaligheid hebben, maar inzien, dat we het te doen hebben met een zeer particuliere belofte. Dit zal vooral den professor duidelijk worden, als hij daarbij voor de aandacht houdt, dat de Heiland Zelf heel duidelijk ons leert, dat deze "komenden" de uitverkorenen zijn. Immers: "Al wat de Vader mij geeft, zal tot mij komen, en die tot mij komt, zal ik geenszins uitwerpen." En ook: "Daarom heb ik u gezegd, dat niemand tot mij komen kan, tenzij het hem gegeven zij van mijnen Vader," Joh. 6:37, 65. En nogmaals: "Niemand kan tot mij komen, tenzij de Vader, die mij gezonden heeft hem trekke," vs. 44. Heyns kent deze teksten ook wel. Ook wil hij met mij de Schrift in haar eigen licht verklaren. Welnu, laat Heyns deze woorden van den Heiland dan slechts in verband brengen met Matth. 11:28 en hij zal inzien,

dat zijn bewering, dat we in den laatsten tekst een algemeen aanbod van genade en zaligheid hebben niet opgaat. De Heiland belooft rust. Aan wie? Aan degenen, die tot Hem komen. Wie zijn degenen, die tot Hem komen? Zij, die Hem van den Vader gegeven worden, door den Vader worden getrokken. En wie worden door den Vader getrokken? De uitverkorenen. Er is geen ontkomen aan. Ook Matth. 11:28 is door en door particulier. En dit particulier karakter van den tekst hangt nog niet eens aan een zekere verklaring van "vermoeiden en belasten," zooals Heyns meende.

Voorts stemmen we echter ook niet toe, ook al is het, dat het particulier karakter van den tekst er niet aan hangt, dat "vermoeiden en belasten" alle menschen zijn. En ook stellen we er prijs op, dat de tekst in dien algemeenen zin niet worde verklaard, omdat daardoor juist degenen, wien de belofte geldt, den troost en aanmoediging, die in dit woord voor hen liggen, zouden missen. En dit mag niet. Het brood der kinderen mag toch niet voor de honden geworpen. Ook Heyns zal zich toch voor de onvermijdelijke vraag geplaatst moeten zien, wil hij den tekst verklaren: vermoeiden en belasten in welken zin bedoelt de Heiland hier? Iemand kan vermoeid en belast zijn in den lichamelijken zin des woords en Heyns zal mij toestemmen, dat deze hier buitengesloten kunnen worden. Menschen kunnen ook vermoeid zijn naar de ziel in den natuurlijken zin des woords. Ze kunnen gebukt gaan onder de lasten des levens, die dan weer van allerlei aard kunnen zijn. En ook deze menschen bedoelt de Heiland niet. Hierover bestaat geen verschil. Neen, deze vermoeidheid behoort tot dezelfde categorie als de ruste, die de Heiland belooft. En daarom moet ze verstaan worden in den geestelijken zin. Het zijn dus menschen, die vermoeid zijn, omdat ze naar gerechtigheid zoeken, en niet anders vinden dan zonden. Menschen, die van hunne zonden zeggen, dat ze als een zware last hun te zwaar geworden zijn. En dit kan nu eenmaal van alle menschen niet worden gezegd. Ofschoon we het dus volmondig toestemmen, dat er allerlei lasten gedragen worden, dat er ook allerlei vermoeidheid in de wereld is, en dat het, afgedacht van den tekst, dien we hier bespreken, zeker gezegd kan worden, dat alle menschen vermoeid en belast zijn, toch houden we vol, dat ze niet vermoeid en belast zijn in den zin, waarin de Heiland hun ruste belooft, dat is, in den waren geestelijken zin des woords. Ofschoon dus deze roeping des Heilands wel tot allen komt, die het Evangelie hooren, toch toont een iegelijk hoorder dezer roeping door te komen of niet te komen of hij vermoeid is van de zonde dan wel de zonde bemint. Door de roeping komt er scheiding. En in de roeping noemt de Heiland de zijnen bij name. Zij komen en ontvangen de ruste, die er overblijft voor het volk van God.

Dit geheel particulier karakter van den tekst wordt ten slotte door het wijdere en door het onmiddellijke verband zeer kennelijk bevestigd. In het wijdere verband spreekt de Heiland van twee soorten van menschen uit het oogpunt van hunne houding tegenover de prediking van het Koninkrijk der hemelen. De eene klasse zijn de geweldigen, die het Koninkrijk der hemelen, reeds sedert de dagen van Johannes den Dooper, met geweld nemen. Het maakt hun geen verschil, wie het Evangelie des Koninkrijks verkondigt. Zij gaan zeker in. Zij hebben op dat koninkrijk lang gewacht. En nu Johannes verkondigt, dat het nabij gekomen is, door zijne prediking de deur als het ware op een kier zet, dringen zij om in te gaan. En ook als Jezus komt en hetzelfde verkondigt, toonen ze zich dezelfde geweldigen, die begeerig zijn om in te gaan. Maar tegenover dat geestelijk sterke geslacht was er ook een ander geslacht, dat de Heiland vergelijkt bij de kinderkens, die op de markten zitten en hunne gezellen toeroepen: wij hebben u op de fluit gespeeld en gij hebt niet gedanst; wij hebben u klaagliederen gezongen en gij hebt niet geweend. Zij staan altijd scheef tegenover het koninkrijk der hemelen en gaan nooit in. Zij vinden altijd een verontschuldiging voor hunne weigering om in te gaan. Bij Johannes stonden ze te fluiten en ze wilden, dat hij zou dansen; maar de Dooper was een Nazireër en kon niet dansen. Hij kwam noch etende, noch drinkende. En toen Johannes niet danste op hun gefluit, zeiden ze van hem, dat hij een duivel had. Wie kon het ook in de woestijn uithouden bij sprinkhanen en wilde honig? Maar toen Jezus kwam, die geen Nazireër was, die door de wereld niet kon worden overwonnen, maar gekomen was, om haar te overwinnen, die daarom kwam etende en drinkende, stonden ze bij Hem klaagliederen te zingen en wilden, dat Hij zou weenen. En toen Jezus bleef eten en drinken, zeiden ze van Hem, dat Hij een vraat en wijnzuiper was, een vriend van tollenaren en zondaren. Intussschen gingen ze, noch op de prediking van Johannes, noch op die van Jezus in. En dan volgt de aankondiging van het oordeel over dat ellendige geslacht, zooals het voor al tot openbaring gekomen was onder de prediking van Jezus en Zijne vele werken te Kapernaum, te Chorazin en Bethsaïda. En wat het onmiddellijke verband betreft, daar resumeert de Heiland als het ware die tweeerlei uitwerking van Zijne prediking, openbaring en verberging, en klimt er mee op in dankzegging tot den Vader, aan Wien Hij die tweeërlei vrucht toeschrijft. Het is al naar het welbehagen des Vaders: Ik dank U, Vader, Heere des hemels en der aarde, dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen *verborgen* hebt (en dat wel onder en door de prediking van Christus) en hebt ze den kinderkens *geopenbaard*. Ja, Vader, want alzoo is geweest het welbehagen voor U. In het licht van dit verband, Heyns zal het mij toestemmen, vervalt zelfs de mogelijkheid om in vs. 28 plotseling te denken aan een algemeen, welgemeend aanbod van genade en zaligheid.

In Jes. 55:1, 2, waarop de professor ook wijst, hebben we het te doen met een soortgelijken tekst als

Matth. 11:28. We achten het dan ook niet noodig in den breede hierop in te gaan.

Wat betreft II Cor. 5:20, we hebben er reeds eerder op gewezen, dat de Engelsche vertaling hier ongetwijfeld de voorkeur verdient: "be reconciled to God," "weest met God verzoend." Dit is in de eerste plaats in overeenstemming met den vorm van het oorspronkelijke woord hier gebezigd; maar houdt zich, in de tweede plaats, ook beter aan de idee der verzoening. Het: "laat u met God verzoenen" geeft den indruk, alsof de verzoening eigenlijk een werk is, dat tot stand komt door God en den mensch beide. Er zijn dan twee partijen, die zich met elkander verzoenen, juist zooals dat het geval is onder menschen. Nu is God reeds verzoend, laat gij u nu ook verzoenen met God, zooals God Zichzelven met u heeft verzoend en de verzoening is een voldongen feit. Zoolang als gij u niet laat verzoenen is de verzoening slechts van één kant klaar; ze is dan niet volkomen. Maar als gij u met God laat verzoenen, is de vrede gesloten. Of, indien men het niet zoo voorstelt, komt men toch met de voorstelling, dat God u wel verzoenen wil; als gij u nu ook verzoenen laat, iets, waartoe God u dan bidt door het Evangelie, wordt gij daadwerkelijk verzoend met den Allerhoogste. Doch geen van deze voorstellingen is naar de Schrift. *God is in de verzoening Zijn eigen partij.* Zoo is het ook met Gods Verbond in het algemeen. Er wordt geen verbond gesloten tusschen God en den mensch. God is immers GOD! De mensch is nooit partij tegenover God. Gods verbond is louter Godes. En Hij richt Zijn verbond op met wie Hij wil. Met de verzoening is het niet anders. God en de mensch verzoenen zich niet met elkander. Wie dat zou zeggen, zou daarmee openbaren, dat hij er niets van verstond, zou bovenal toonen, dat hij niet verstaat, dat God GOD is. God verzoent. En Hij verzoent niet Zichzelven, maar den zondaar, Zijn volk. En die verzoening is de uitdelging der schuld door voldoening aan het recht Gods tegenover de zonde, in het bloed des kruises. Ze is dan ook een voldongen feit door den dood en de opstanding van Christus. Of iemand met God verzoend is, hangt niet aan hem, maar alleen aan zijn in-zijn in Christus die voor ons gestorven en opgewekt is. En op grond van dat objectieve feit der verzoening komt God nu, niet met een aanbod van verzoening tot alle menschen, maar met de ernstige roeping, met de bede tot Zijn volk: weest met Mij verzoend! De verzoening is een voldongen feit, want Ik heb u verzoend in Christus; geloof nu toch Mijn woord der verzoening, dat Ik in de apostelen gelegd heb en ga ook voor uw bewustzijn en met heel uw leven door het geloof in die verzoende betrekking in! Laat die verzoening geheel uw leven beheerschen, zoodat gij niet meer uzelven leeft, maar Dien, Die voor u gestorven en opgewekt is! Want, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel. Het oude is voorbij gegaan, ziet, het is alles nieuw geworden.

Als prof. Heyns nauwkeurig het verband van dezen tekst leest, zal hij met deze verklaring moeten instemmen. Immers schrijft de apostel hier aan de gemeente. Dit mag niet over het hoofd worden gezien. Dit staat in het verband zelfs nadrukkelijk op den voorgrond. Het gaat in het verband juist over het licht, waarin de apostel de gemeente beschouwt en waarnaar hij haar beoordeelt. Het is het oordeel, dat bepaald wordt door de liefde van Christus tot Zijne gemeente. Die liefde dringt hem tot dit oordeel, dat indien één voor allen gestorven is, zij dan allen gestorven zijn. Die *allen* zijn de uitverkorenen (vs. 15). Dat zal Heyns mij toestemmen, wil hij niet geheel de dwaling van een *Christus pro omnibus* aanvaarden. Welnu: Hij is voor allen gestorven, opdat zij niet meer zichzelven, maar Hem zouden leven, Die voor hen gestorven en opgewekt is. Daarom oordeelt de apostel, dat de gemeente moet worden beschouwd als de vergadering van nieuwe schepselen, het oude is voorbij gegaan, het is alles nieuw geworden. Dat dit niet geldt voor allen, hoofd voor hoofd, die tot de Kerk op aarde behooren, doet aan dit oordeel over de gemeente niets af of toe. De apostel kent niemand naar het vleesch. Welnu, al deze nieuwe dingen zijn uit God en vinden hun grondslag in de verzoening. Want God was in Christus de wereld (hier de uitverkoren wereld uit alle natiën) met Zichzelven verzoenende (niet Zichzelven met de wereld), hunne zonden hun niet toerekenende. De verzoening, dat is de vaste grondslag der prediking, is een voldongen feit. En omdat Hij het woord der verzoening in de apostelen heeft gelegd, daarom moeten de apostelen die verzoening prediken en op grond er van tot de gemeente komen en tot allen, die de Heere er toe roepen zal, met de liefelijke bede: Weest met God verzoend! Ook naar het verband dus hebt ge hier een zeer particuliere grondslag in de verzoening, een zeer particuliere bede Gods tot Zijne gemeente op grond van die verzoening, en een zeer particuliere uitkomst: de uitverkorenen gaan door Goddelijke genade in de verzoening in door het geloof en worden nieuwe schepselen.

Dit wil, dat spreekt vanzelf, niet zeggen, dat de verkondiging van de verzoening en de bede Gods om in die verzoening in te gaan, niet door anderen dan de verkorenen wordt gehoord. De verkondiging van de particuliere verzoening, de eisch Gods tot bekeering, is algemeen, of althans gemeen. Dit hooren van de algemeene verkondiging der verzoening dwingt ook tot een antwoord. En het negatieve antwoord van den natuurlijken mensch: ik wil niet met God verzoend zijn! verzwaart ook zijn oordeel, want het brengt tot openbaring het vreeselijk karakter der zonde als vijandschap tegen God. Doch dit verandert aan het feit niet, dat ge hier geen algemeen aanbod welgemeend van Godswege hebt, waarin Hij aan alle menschen aanbiedt om hen met Zichzelven te verzoenen, maar de verkondiging van een zeer particuliere verzoening, op grond waarvan de gemeente ingaat in de zaligheid.

H. H.

Our Church Order

Article 12

Inasmuch as a Minister of the Word, once lawfully called as described above, is bound to the service of the Church for life, he is not allowed to enter upon a secular vocation except for such weighty reasons as shall receive the approval of the Classis.

This article is comprised of two propositions: (1) The minister of the Word, once lawfully called, is bound to the service of the church for life; (2) For such weighty reasons as receive the approval of the Classis he may enter upon a secular vocation.

The view here expressed, men of Reformed persuasion have always held to. Do these views have the support of Scripture? There is no doubt among authorities on Reformed church polity that they do. The Scriptures appealed to are the following. "And Jesus said unto him, No man having put his hand to the plough, and looking back, is fit for the kingdom of God," Luke 9:62. "Jesus said to Simon Peter, . . . Feed my sheep," John 21:16. "For the love of Christ constraineth us . . . ," II Cor. 5:14. "For though I preach the Gospel, I have nothing to glory of: for necessity is laid upon me; yea, woe is unto me, If I preach not the Gospel! I Cor. 9:16. "Paul, a servant of Jesus Christ, called to be an apostle, separated unto the Gospel of God . . . . " Rom 1:1. Then there is Paul's complaint to Timothy that reads: "For Demas hath forsaken me, having loved this present world, and is departed unto Thessalonica . . . . "

Do the aggregate of these scriptures yield the doctrine that ministers are bound to the service for life? They do. Yet it is to be noticed that none of them literally assert this. What is more, they all turn not upon the office of ministers of the Gospel but upon that of the apostles. The single exception is Paul's complaint to Timothy respecting Demas. But it was to Peter, a prospective apostle, to whom Christ said, Feed my sheep. It was an apostle who, speaking of himself, said: "The love of Christ constraineth me." "Paul a servant of Jesus Christ called to be an apostle, separated unto the Gospel of God." Then, too, none of these texts assert that the calling was for life. The point is that the search for a text literally asserting that the calling of the minister of the Gospel is for life ends in failure. Yet it can be easily shown from Scripture that ordinarily the calling is for life. Consider that the Church throughout Scripture appears as being in the possession of a class of men bound to the service for life. I think now of the prophets, priests and kings of the Old Testament theocracy, of the apostles and their helpers given to the church of the new dispensation. As to the Levites and priests, that they were in duty bound to tie themselves to the service for all the days of their life, is evident from the commands that have a bearing on their duties, on their means of support, and on their consecration. It is also evident from the prohibition to the effect that they might hold no land, should have no part nor inheritance with Israel, but should eat the offerings of the Lord, Deut. 18. Their being without land and thus without the instrument for providing themselves with the means of living, their receiving a stipulated tribute from the people was a permanent arrangement evidencing that their calling, too, extended to the day of their death. The same is true of the calling of the apostles and their helpers. The conclusive proof of this is their remaining in office. From this it follows that the notice, "and He gave some apostles . . . . " must mean that He gave them wholly, completely and permanently as to the entire span of life allotted them and as to all the powers of mind and body with which He had endowed them so that from the day of their calling they belonged exclusively to the church.

I repeat, throughout Holy Writ the church rises before our eye as an institution supplied with personages bound to the service for life. The conviction cannot be escaped therefore that to the end of time there must be men wholly and permanently devoted to the work of the ministry. In fact, Paul as much as literally says this, "And He gave some apostles; and some prophets; and some evangelists; and some *pastors and teachers* . . . , Eph. 4:11. Among those given wholly and permanently are also the pastors and teachers. The apostle continues, "For the perfecting of the saints, for the work of the ministry, for the edifying of the body of Christ: till we all come in the unity of the faith, and of the knowledge of the Son of God, unto a perfect man, unto a measure of the stature of the fulness of Christ . . . . " That for which the "some" (apostles, pastors, teachers) are given is the perfecting of the saints . . . . This work of "perfecting" (a work performed not by the pastor but by the Lord exclusively) will be carried on till all the saints come into the unity of the faith . . . . unto a perfect man . . . . It is a work therefore that will not be finished until the appearance of Christ. Whereas the saints are perfected and the body of Christ built up through the Word, this Word must be permanently preached till the return of Christ. This necessity we also find expressed in Isaiah 62, where we read, "I have set watchmen upon thy walls O Jerusalem, which shall never hold their peace day nor night: ye that are the Lord's remembrances, keep not silence, and give him no rest, till he establish, and till he make Jerusalem a praise on the earth."

So there can never come in the life of a pastor a time when he can say that his prophesying has served its purpose and has therefore come to an end. Why then should he lay down his office and return to a secular pursuit of life? To the ministry of the Word he is permanently called. Such at least must be considered to be the rule. And it is a question even whether this rule allows any exceptions. As to the prophets

of Scripture (the prophets of the old dispensation and the apostles and their helpers) there is not a single case on record of any of them leaving their calling and returning to an ordinary pursuit of life. Jerusalem must be established. It would seem strange therefore if the rule were that the Lord call a man to this work for some years only.

The implication of Article 12 is that there are exceptions to the rule. For the reading is that "he is not allowed to enter upon a secular vocation except for such weighty reasons as shall receive the approval of the Classis." So then if there be reasons receiving the approval of the Classis, the minister may disengage himself from the service.

Rightly considered, there is conflict in this article. The article sets out with affirming that the minister is bound to the service for life and ends with saying that if there be reasons sufficiently weighty he may enter upon a secular vocation. But if the minister is bound to the service for life, how can there ever be reasons that would justify his disengaging himself from the service? The question therefore arises what this article was meant to express. Evidently this, that although ordinarily the minister is bound to the service for life, there may nevertheless be reasons sufficiently weighty to justify his returning to a secular vocation. What may these weighty reasons be? What reasons did our fathers deem weighty? This can be known. The Church Order of 1578 mentions a case of a minister allowed to enter upon a secular vocation. The reason given is that, having been dismissed from service, he was without a flock to shepherd so that all there remained for him to do, would he eat, is to let himself out for hire. This he could not very well be forbidden to do. This being without a flock and thus without a source of income seems to be the only reason a minister was allowed to enter upon a secular vocation. In vain would one search the record of the doings of the early Reformed churches for evidence of a Classis or Synod advising a consistory to allow its pastor, in service and attending to the duties of his office in a manner that could leave no doubt that he had been called to the service of the church by God, to forsake this service in the interest of some kind of work of a secular nature. What stand our fathers took is further evident from declarations of the Synod of Groningen (1644) and of the Synod of Leiden (1592). The former pronounced a minister, who had forsaken the service of the church with a view to being vested with a political office, unworthy of the office of ministers of the Gospel. Such, too, was the judgment of Leiden respecting a minister who had joined himself to the army.

The conclusion is warranted that the conviction of our fathers was: A minister *actually* called of God is called for life and binds himself to the service for the rest of his days. Such a one may and will not abandon his office in the interest of some secular work. He doing so, is one who, though lawfully called by the church, was not actually called by God. He is therefore unworthy of the office.

The churches should turn a deaf ear to the minister who requests to be allowed to abandon the service if he insists that he was actually called. If he says that he feels himself in duty bound to leave, he should be told that he will do so on his own responsibility. In no case should the church he shepherds be advised to give him an honorable discharge; for by so doing it places a stamp of approval upon a wrong action. As to the *dismissed* minister, his having been abandoned by his flock together with his failure to receive a call to another congregation may be taken as the token that he missed his calling and thus was not *actually* called. He may therefore be allowed to enter upon a secular vocation.

This seemed to be the view of our fathers. It is a view sound enough. It has the full support of Scripture. Let me enlarge upon it a little. A distinction was made between the *lawful* and the *actual* calling. A person is lawfully called to the service who was elected by the congregation, examined by the Classis and ordained in the presence of the congregation. This is the lawful calling, the voice of the congregation. This calling becomes actual when Christ by His Spirit binds the voice of the congregation upon the heart of him to whom this voice came. Then the one *lawfully* called is being actually called, that is, called by Christ through His church. As I wrote in a former article, this distinction was also drawn by our fathers. One of the questions found in the Form of Ordination of the Ministers of the Gospel reads, "I ask thee whether thou *feelest in thy heart* that thou art lawfully called of God's church, and therefore of God Himself, to this holy ministry." The meaning of this question cannot be, so I wrote, 'Dost thou feel in thy heart whether thou didst receive the majority of votes of the church that called thee . . .' There would be no need of asking this question. The final paragraph of the call-letter reads, "Now dear Reverend Brother, may the King of His Church so impress this call upon your heart and give you light, that you may arrive at a decision that is pleasing to Him, and if possible for us mutually gratifying." Not in every instance does the voice of the congregation become the voice of Christ; for there have been men in the ministry of whom it appeared that they missed their calling. A man may therefore receive a call from a congregation but not from Christ.

Now the one *actually* called of God is called for life. Such a one will say as did Paul, "For though I preach the Gospel, I have nothing to glory of: for necessity is laid upon me; yea, woe is unto me, if I preach not the Gospel!" 'Necessity is laid upon me. Not for some years perhaps, so that after these few years have gone by I may abandon my office and return to some secular pursuit, but for the rest of my days.'

The view here broached rest on grounds too solid to be relinquished.

The view briefly stated is this: The minister *actually* called of God is bound to the service of the church for life. The sole reason why he should be allowed to abandon the service is his declaration to the effect that the conviction has crept over his soul that he, though lawfully called by the church, was not *actually* called of God. If he, notwithstanding his resolve to now abandon the service in the interest of a secular vocation, insists that he was actually called of God at the time of his entering upon his ministerial career, he should be told to keep to the service of the church. If he abides by his resolve to leave, he should be made to do so solely on his own responsibility.

Thus the only reason a minister could be allowed to abandon his office, is his conviction that he was not actually called by God to the ministry. A conviction of this kind will be present in the soul nearly always in conjunction with other emotions and perceptions from which it may be said to spring. The minister perceives that he is totally unfit for the service. He may lack the boldness to preach the Word so that he finds himself facing his flock from Sabbath to Sabbath in great agony of mind. Though he possesses sufficient knowledge and natural ability, he may deem himself incapable of edifying his flock. His love for the service may have grown cold. His heart may not be in his work. So the conviction creeps over his soul that he fits not in the place where he is and should leave the ministry. In the event the conviction cannot be shaken, so that by it the minister is completely undone, such weighty reasons as can receive the approval of the Classis are present. A minister so harassed will eventually conclude, and rightfully so, that he was not called of God. He should be allowed to enter upon a secular vocation.

What construction is to be placed upon the article under consideration is plain: Inasmuch as a minister of the Word, once lawfully called as described above, is bound to the service for life, he is not allowed to enter upon a secular vocation except it appear that he is not actually called of God.

In recent years authorities on Reformed Church Polity have begun to approve other reasons than the one already advanced. It is maintained that the entering upon a secular vocation is by itself not reproachable. "Het kan zijn," to quote the late Dr. H. Bouwman, "dat een predikant bijzondere gaven heeft en een bijzondere roeping gevoelt voor een arbeid, die wel valt op het breede terrein van het koninkrijk Gods, maar praktisch niet kan samengaan met de kerkelijke bediening. Iemand kan zeer uitnemende gaven bezitten voor de pers, voor een bijzonderen tak van wetenschap, voor den socialen arbeid, voor het politieke leven. Wanneer nu een roeping tot zulk een predikant komt om in de journalistiek, of in de politiek, of in de wetenschap, of op het gebied van het sociale leven een leidende plaats in te nemen, en de Classis en de Synode zijn overtuigd, dat hij daarvoor de aangewezen man is en hij bij het vervullen dier roeping nuttig kan werkzaam zijn voor de zaak des Heeren en zijn arbeid ook de kerk des Heeren ten goede komen kan, dan mag de kerk zulk een overgang tot een anderen staat des levens geoorloofd achten.

"In het algemeen is het niet wenschelijk, dat een predikant tegelijk met de vervulling van zijn ambt zich geeft aan werkzaamheden, die al te veel tijd rooven van zijne ambtelijke bediening. Maar de nood kan dringen . . . . Om die reden moet de kerk — wanneer onder de predikanten mannen zijn, die op genoemde terreinen bijzondere gaven en talenten ontvangen hebben en zij hiervoor eene roeping ontvangen — beoordeelen of zij tijdelijk of voor goed van de bediening in de kerk kunnen vrijgesteld worden, en kan zij hun verlof geven om over te gaan tot een anderen staat des levens." This was taken by Dr. Bouwman from an article of Dr. H. H. Kuyper appearing in *De Heraut.*

What to think of the sentiment coming to the surface in this excerpt? It will not do. Scripture testifies against it. It springs from the thought that a minister can be *actually* called to the holy ministry for some years only, that after the expiration of these years, it may be his solemn duty to abandon the service in the interest of some secular work. What we have to do with here is an assumption for which there is not the slightest proof in Scripture. The only view that can be gotten from the Word is that a minister actually called is in duty bound to give himself wholly to the service for the rest of his days so that in the event he forsakes the service he is either a deserter or one not actually called.

Statements occur in the above excerpt that raise questions. I read, "Iemand kan zeer uitnemende gaven bezitten voor de pers," etc. One asks, can a man be too big for the ministry? Can he be so gifted spiritually and intellectually as to be unfit for the ministry and fit only for the secular vocation of whatever character? Can exceptional ability serve as a reason for a man forsaking the service of the church? Must not the gifts that make a man a power as a social reformer, as a statesman, or as a journalist also be present in the minister? What work is greater than the work of the ministry? Does the secular kingdom offer greater opportunity for service than the church, so that to be of great use to the Lord one must quit the church and enter upon a secular career? Is Ceasar greater than Christ? Imagine Paul or Timothy saying to the churches, 'Brethren, the term of my office of preacher of the Gospel has expired. I leave thee now to accept a position as governor of one of Ceasar's provinces. Farewell!'

Another question is where the Classis should draw the line. For what secular vocations may it allow the minister to forsake the service? Against which should

it discriminate? One minister says that he feels it his calling to quit the service and edit a paper. Another informs the Classis that the Lord constrains him to accept a position as superintendent of some large factory employing many men. His argument is that the position affords him splendid opportunity for showing the world how the employer should behave toward the employee. Another declares that he feels himself in duty bound to turn farmer. His argument is that the country has need of Calvinistic tillers of the soil to serve as examples of Christian thrift. What cogent reason could Classis advance for saying to the one 'thou mayest' and to the other 'thou mayest not'.

In the old dispensation church and state were one. Israel was a kingdom similar to the kingdom surrounding it. But this Israelitish kingdom was at once the church. The prophet was therefore a statesman who gave counsel to the king. And the king was prophet. But the church has been brought to the fore by the exalted Christ an independent, self-governing institution having existence alongside of the state. The question is now whether the apostles, the prophets, the evangelists, the pastors and teachers whom the exalted Christ gave unto His church for the perfecting of the saints, for the work of the ministry, for the edifying of the body of Christ, might and may leave that church in their capacity of pastors, etc., and place themselves in the service of secular institutions and organizations. The argument advanced in support of the contention that the church may be abandoned, may be ever so pious-sounding, the fact remains that the pastor is Christ's own *permanent* gift unto His church. This should be the stand of the church. Anyone who insists that he must leave for conscience's sake should be told that no one but himself assumes responsibility for the act he contemplates taking.

Let no one say that the view here broached springs from Anabaptistic leanings. The view that the natural or the secular is by itself evil and must therefore be abandoned, is not ours. The natural can and will be redeemed. It is the field which the child of grace may and must cultivate to the glory of God. The secular vocation is always what we make it. Our sole contention is that the pastor is not his own nor the gift of the school, but Christ's gift to His church. The latter may not deprive itself of Christ's gifts. And the pastor should continue to give himself to the end of his days to that institution (the church) to which he was given by Christ.

One more word on the matter. The distinction between the *office of all believers* and the particular office of ministers of the Gospel should be kept in mind. The office of all believers is common to all believers. It is to be defined as the right and duty to serve and praise the God of our redemption. This office assumes as many forms as there are duties in life. Life is most complex. Its duties are many. Its departments numerous. The believer performs his task in that place in life assigned to him by the Lord God, and walks worthily of his calling. It means that the Christian parent and teacher engaged in training the child is executing the office of all believers. So, too, the believing craftsman working at his trade; the Christian physician serving his patients; the Christian statesman attending to the affairs of the state; the believing farmer cultivating his land; the believing member of church electing office-bearers.

There is, besides this office, the particular office which Christ instituted in His church, and which He Himself fills with the men of His choice. He gives unto His church pastors and teachers. To contend that these should keep themselves to the institution to which they are given is not to cast a mean reflection on the secular vocations of life.

The question may be raised here, whether the professor of theology, who formerly served a flock, did not abandon the office when he left his pulpit to devote all his time to teaching in the school. The prevalent and correct view is that whereas he remained in the service of the church and whereas the task to which he now gives himself is to expound the Holy Scripture he cannot be charged with this. Another question is whether in view of the fact that he shepherds no flock — the body of students is not the congregation of Christ — he should retain the honor and title of a Minister. The stand of the Reformed churches has always been that he should. But to make this possible he is given his emeritation and he thus becomes the emeritus pastor of the flock he last served. This, it seems to me, comes pretty close to being a handy expedient. It is at least an admission that the professor of theology is not, by reason of the work in which he is engaged, in the office of ministers of the Gospel. But these are matters to which we attend in connection with Article 18.

It cannot be ascertained from Scripture whether or no the elders and deacons are bound to the service of the church of life. Here then we have to do with a matter left by the Holy Spirit to the discretion of the believers. The view of the Reformed churches has always been that unlike the minister the elder and deacon may be retired. It would seem to follow from the nature of matters that this view is correct. The office of ministers of the Gospel calls for men especially trained. Not so the office of the elders and the office of deacons. Hence, a congregation possesses but one man capable of preaching the Word. For the other two offices there may be present in the congregation an abundance of material. It is hard to see therefore why the elder and the deacon may be retired at regular intervals and others be made to take their places.

G. M. O.

NOTICE—The annual meeting of division one of the R. F. P. A. will be held on Tuesday, Sept. 26. Rev. P. De Boer has been requested to speak. Details later.

De Zonen van Zebedeus

I

Luk. 9:49-55.

Boanerges.

Jacobus en Johannes, de twee broeders. Wie denkt niet dadelijk aan den naam, die hen van de overigen onderscheidt? Zonen des donders.

Mannen, die met Petrus tot den intiemen kring behoorden, een onderscheiding waardoor zij uit zeker oogpunt boven de anderen waren geplaatst.

Ge vraagt uzelven af, hoe het toch mogelijk is, dat de Heiland *dit* drietal verwaardigde, om zoo dicht bij Hem te staan en vooral in de verschillende hoogtepunten, in verband met de finale crisis, door Jezus werden terzijde geroepen, om met Hem alleen te zijn en op bijzondere wijze ingewijd werden omtrent de dingen des koninkrijks.

Chronologisch mag het juist geacht worden, hetgeen op den berg der verheerlijking voorviel, te plaatsen *voor* hun verlangen om één der Samaritaansche dorpjes met zijne inwoners door vuur van den aardbodem te verdelgen. Het is dan ook waarlijk niet zóó, dat we den indruk ontvangen alsof deze beide broeders zich op dusdanige wijze onderscheiden hebben, waardoor zij zich de plaats der eere hadden waardig gemaakt. Wel is er de zondige begeerte, die plaats te veroveren ten koste der anderen, maar dat is dan ook voldoende reden om er hen van af te houden.

Niemand hunner schitterde door buitengewonen aanleg, of ook, blonk uit door grootheid van karakter en ruimte van blik. Al evenmin kan buitengewone opleiding, hier in den zin van voorafgaand en voorbereidend onderwijs, de oorzaak zijn waarom de Heiland Zijne Apostelen heeft geroepen.

Plaats deze mannen, met wat de Schrift ons omtrent hen mededeelt, eens naast elkander, vergelijk daarna hun zwakheden en gebreken, verschillend weliswaar, doch geen hunner is er zonder en niet één van hen imponeert u.

Zou het ook kunnen zijn, dat ons oog zich niet moe zoude staren op wat wij in hen tevergeefs zouden zoeken, en des te meer onze blik gericht houden op Hem, die in alles de Eenling is? Bewijst het Woord Gods hier niet mede, dat het in geen enkel menschenkind, wat ook de hooge taak en roeping moge zijn waartoe hij wordt geroepen, ooit iets anders in het schepsel ziet dan *het middel* waardoor God werkt? Men heeft, en dat terecht, weleens de opmerking gemaakt, dat er geen boek ter wereld is, hetwelk de mensch zóó schildert gelijk hij *is*, zonder iets te verhelen, als het Woord Gods. Zóó schrijven *wij* de geschiedenis nooit. Als wij geschiedenis te boek stellen, maken we ons op één of andere wijze schuldig, òf door een te zwarte kleuring van sommige perioden, personen en voorvallen, òf door het verzwijgen van dingen, die we wisten waarheid te zijn, doch die om de een of de andere reden in het raam niet pasten waaruit wij de historie wilden bezien. Zóó doet het de Heilige Geest *nooit*. En het zou ook niet kunnen, want God is de God der Waarheid en Zijn Woord bewijst het op iedere bladzijde.

Plaats deze beiden, Jacobus en Johannes, eens naast Thomas of Filippus en ge ziet in beider geval, kortzichtige, zwakke, dwalende en zondige menschen, zooals wij zijn.

Verschilde de twijfelende Thomas van den grootsprekenden Petrus, die veel beloofde en weinig uitrichtte? Of is er principieel wel eenig verschil tusschen de loochening van Jona's zoon en de ontkenning der opstanding van Didymus? Is er in het "Toon ons den Vader" van Filippus zooveel *minder* of ook wel *meer* te laken als in de bede om vuur over de Samaritanen van Jacobus en Johannes?

Bij verreweg de meesten, die over de Apostelen geschreven hebben, en deze zijn niet weinigen, is het standpunt: De Meester verkoos de twaalf tot Zijne dienaren, omdat Hij in hen zooveel meer mogelijkheden, karakter en aanleg en bekwaamheden zag, dan in andere menschen, die dit alles misten. De vraag komt dan op: Maar waarom dan niet een Gamaliël of een der andere Schriftgeleerden, die behoorden toch ook niet tot de klas der achterlijken? Dit uitgangspunt rust op de verkeerde beschouwing welke men heeft aangaande de zaak van Gods koninkrijk, het standpunt namelijk, alsof er een zeker synergisme zou waar te nemen zijn in Gods werk, zoodat, hoe weinig het ook moge wezen, de Heere toch nog van menschen afhankelijk is.

Wij gaan van de tegenovergestelde gedachte uit, dat het er juist niet om ging wat deze mannen *waren*, doch wat de Heiland van hen wilde maken oorzaak was, waarom Hij hen riep tot het hoogheerlijk ambt. Het was de Heere, die hun karakter en aanleg, plaats en omstandigheden, ja, gansch hunne persoonlijkheid bepaalde en door genade zóó bewerkte, waardoor zij pasten in het door Hem gemaakt bestek en beantwoordden aan het door Hem bepaalde oogmerk.

Waar toch, meer dan in een ander geval, blijkt het en treedt het telkens weer op den voorgrond, dat deze mannen, mede naar hun eigen getuigenis, onbekwaam waren voor de taak die hun was opgelegd en zij van zichzelven moeten belijden niet in staat te zullen zijn de hoogheerlijke roeping uit te voeren, zooals dat van hen verwacht werd? Om den Heiland te dienen moet Hij eerst ons gediend hebben om aldus, door Zijne genade daartoe bekwaamd, gewillig instrument te kunnen en willen zijn.

Dat blijkt wel uit den kring, waarover wij schrijven!

Geldt het ook hier niet, dat wat niets was, en ge moogt het in alles doortrekken, heeft God uitverkoren, om hetgeen iets is te beschamen, opdat geen vleesch zoude roemen voor Hem?

Het treft ons hoe moeilijk en uiterst langzaam deze

discipelen leeren. Vooral in verband met Jacobus en Johannes treedt dit zeer duidelijk aan het licht. Het was nog slechts een korte tijd geleden, dat de Heiland met deze beide discipelen en Petrus den berg der verheerlijking had beklommen en zij met Hem getuigen waren geweest van de heerlijkheid, die de gedaante van Zijn aangezicht had veranderd en Zijne kleeding in schoon wit had doen blinken, zeer wit als sneeuw, hoedanige geen voller op aarde zoo wit maken kan.

De volle, rijke beteekenis van deze heerlijkheid hadden ze en konden ze niet verstaan op dienzelfden oogenblik, maar uit Jezus' antwoord op hun vragen was het wel duidelijk, dat de weg zou loopen: door lijden en sterven gaat het tot heerlijkheid. Ja, zij hadden het begrepen, dat *nu* alreeds, Elias was gekomen, die de wereld niet gekend had; doch zij hadden aan hem gedaan al wat zij gewild hebben, en de Heiland had deze drie discipelen aangezegd: Alzoo zal ook de Zoon des Menschen van hen lijden. Toen, zoo schrijft Mattheus, verstonden deze discipelen, dat Hij hun van Johannes den Dooper gesproken had.

Weliswaar, verhaalt ons Markus, dat zij bij zichzelven, onder elkander vroegen, wat het was, uit de dooden opstaan, doch de Heiland wijst hen er dan ook dadelijk op, het zal geschieden, gelijk geschreven is van den Zoon des Menschen, dat Hij veel lijden zal en veracht worden, iets, dat niet iets nieuws was, maar alreeds eeuwen te voren was aangekondigd door den profeet Jesaja, die lijden en smaad, hoon en spot, sterven en opstanding, in duidelijke taal en onderling verband had gezet.

En daarbij was het niet gebleven.

De Meester had hen voorbereid, èn in het onderwijs begonnen vanaf het begin hunner roeping èn meer in het bijzonder *nu*, terwijl dit lijden vlak voor de deur staat.

Jezus heeft Zijn aangezicht gezet als reizende naar Jeruzalem en alles begint er op te wijzen, dat de ure, waarvan Hij zoo menigmaal gezegd had zij is nog niet, *nu* gekomen *is*.

Vanuit het Noorden vangt Hij de reis aan naar de stad, waarin men Hem veroordeelen zal om door priester en schriftgeleerden te worden overgegeven aan den dubbelhartigen landvoogd, wiens barmhartigheden wreed zijn.

Zijn aangezicht, zoo leert ons één der Evangelisten, werd veranderd, dat wil zeggen, het was den Heiland duidelijk aan te zien, dat het kruis voor Hem opdoemt en zijn schaduw werpt over den weg waarop de Man van Smarten Zich voortbeweegt. Hij wandelde in de schaduw van het kruis met alles wat daaraan verbonden was: Al Zijn lijden en benauwdheid, Zijn worsteling met de machten der duisternis, Zijn overgegeven worden van den Vader en Zelfovergave als het Lam Gods, de zonde der wereld wegnemend — de volle ontrolling van het eeuwig raadsbesluit, de eindelijke crisis als de vervulling van hetzelve.

Van zijn gelaat straalde de vastberadenheid der gewillige Zelfovergave, want het Lam is tegelijkertijd de Leeuw uit Juda's stam, niet terugdeinzend, en Die, ofschoon Hij het lijden in al zijn volheid verstaat, gevoelt en doorziet, Zichzelven volkomen aan de zake des Heeren Heeren wijdt, niet wijkend ter rechter- of ter linkerhand.

En *achter* dien Heiland loopt, neen, niet in diezelfde kruisschaduw, doch in de schaduw van Zijn nabijheid, het kuddeke, het hart vervuld met de meest tegenstrijdige bespiegelingen, al naar gelang van karakter en aanleg en geestelijke dispositie, òf dien weg becritiseerend, òf in verkeerde, zondige gelatenheid bewandelend, òf, ook wel, bij afwisseling onder elkander krakeelend, dien weg nog moeilijker voor den Heiland makend.

Die weg loopt door één der kleine vlekken van Samaria. Op zichzelf, zoo zouden wij zeggen, had de vermelding er van wel achterwege kunnen blijven. Doch zoo dacht er de Heilige Geest niet over.

Lukas, de medicijnmeester, de man, die het leven uit een zeer bepaald oogpunt en in zijn schakeeringen kent en beziet, geeft ons enkele voorvallen weer, waardoor we de beide jongeren meer van nabij leeren kennen.

De Heere had zoo pas de wet des koninkrijks in den kring der discipelen afgekondigd en als in een hoofdsom begrepen, dat, wie de minste onder hen zou zijn, die alleen groot genaamd zal worden. Dit onderwijs was niet overbodig, vooral niet wanneer we letten op de aardsche, nationale en Judaistische opvattingen, die schier bij elke gelegenheid tot openbaring kwamen.

Johannes, bezorgd de eere van den kring waartoe hij behoorde, de eere des Heilands en de vooral niet te vergeten eere van eigen persoon, antwoordt, op het zoo pas genoten onderwijs: "Meester! wij hebben eenen gezien, die in Uwen Naam de duivelen uitwierp, en wij hebben het hem verboden, omdat hij U en ons niet volgt." Het raakte de eere des Meesters, en . . . die der discipelen.

Heilige jaloerschheid misschien? Het is er, gelet op Jezus' antwoord, verre vandaan. Het zou voor Johannes, die hier naar het ons voorkomt in naam van allen spreekt, zeer moeilijk zijn om degelijke gronden aan te voeren voor het zondige en verkeerde van de handelingen van dezen man. Wie deze persoon ook moge geweest zijn, het werk door hem verricht geschiedde in den naam van Jezus. In de tweede plaats, waren er in dien tijd niet meer menschen, behalve de twaalf, die de oprichting van Israel verwachten, echte geestelijke kinderen Gods wel niet tot Jezus' kring behoorend in den engeren zin des woords, doch desniettegenstaande bij Zijn volgelingen gerekend? Was ook deze man niet zoo iemand? Maar ook afgedacht nog daarvan was het den in zijn vermeend recht gekrenkten discipel opgedragen toe te zien, dat niemand in Jezus' naam mocht optreden dan hij en zijn metgezellen alleen? Was deze man misschien niet een der

weinige profeten der oude bedeeling, die als een nazaat nog arbeidde in den Naam van Jehova en, door Jezus' onderwijs daartoe bereid, een volgeling geworden was van den Zone Gods?

Berispend luidt des Heeren wederwoord: "Verbied het niet, want wie tegen ons niet is, die is voor ons." Markus, die hetzelfde "incident" opschreef, zegt ons: "Doch Jezus zeide: "Verbiedt hem niet: want er is niemand, die eene kracht doen zal in Mijnen Naam, en haastelijk van Mij zal kunnen kwalijk spreken. Want wie tegen ons niet is, die is voor ons." Een woord, dat heenwijst en handwijzer is en rust op het grondbeginsel, ofschoon iemand oogenschijnlijk niet tot Mijn kring kan gerekend en dus tegen ons *schijnt,* toch de werkelijkheid wel geheel anders kan zijn en, wat dan ook de oorzaak der vermeende verwijdering zij, hij inderdaad en waarheid *voor* Mij is. Dit ligt ook uitgedrukt in het woord vertaald, beide in het Hollandsch en Engelsch, door haastelijk, doch, dat ook vertaald kan worden, en een beteren zin geeft, door lichtelijk (lichtvaardig). De krachten in dit bepaalde geval, door Johannes gezien moesten voor hem genoeg bewijs leveren van het vóór Jezus zijn. Deze man was niet *met* Jezus, doch de Heiland stelt de zaak een weinig anders, omdat het MET Hem gaan, nog geen zekerheid geeft aangaande het vóór of het tegen zijn. Deze man was niet tegen, dus was hij voor, dat is het oordeel der liefde, daarom: "Verbied het niet."

Wat doet het er tenslotte af of toe *wie* 's Heeren werk werkt. Als Zijn zaak slechts voortgang heeft, blijve al het overige van ondergeschikte beteekenis. Doch zóó staat de zaak niet naar Johannes' oordeel, noch naar het oordeel der mededisciepelen. Eer is teer en wan- of afgunst is groot, wat zeer duidelijk blijkt uit den onzaligen strijd om den voorrang, van wie toch wel de meeste zou zijn in Jezus' koninkrijk. En waar men in den eigen kring al niet kon dulden dat de een den ander voorging, hoe zou dan Johannes lijdelijk kunnen toezien, wanneer buiten dien kring van Jezus volgelingen krachten geschieden de hunne evenarend en dat door eenen, die U en *ons* niet volgt?

Zulke uitwassen, zoo dacht Johannes, moeten uitgeroeid en met alle kracht tegengegaan worden. Hij althans heeft krachtig geprotesteerd, niet op last van den Meester, maar uit eigen beweging. Nu echter moet de Heere het hooren, wat een krachtige verdedigers Hij toch wel bezit in de discipelen — verdedigers van Hem en Zijn zaak en — van het uitgelezen gezelschap: Henzelven dus.

Is dit nu dezelfde Johannes, die later schreef: "En uit Zijne volheid hebben wij allen ontvangen, ook genade voor genade," en, "Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons *eerst* liefgehad heeft"?

Ja!

Dezelfde en toch weer een andere.

De ruwe diamant, nu geslepen en afgewerkt.

De vrucht, doch nu gerijpt.

W. V.

A Catechism On the History of the Protestant Reformed Churches

PART TWO

V. Sundry Arguments Refuted

1. But are there not, besides the references made by Synod, many passages in Scripture that plainly teach a general offer of salvation which is grace to all the hearers?

I do not know of any. However, those that teach such a general offer erroneously appeal to many texts. These passages usually contain either a *calling* with a promise to them that hear and heed it; or some general word as "all" or "world" the real meaning of which must be determined by the context.

2. Does not Scripture teach in John 3:16: For God so loved the world, that He gave His only begotten Son, that whosoever believeth in Him should not perish but have everlasting life?

Certainly; but notice:

a. That in this text there is not only no general offer of grace and salvation, but there is no offer at all. The passage contains a statement concerning God. As the introductory word "for" indicates plainly, it adduces a reason for the immediately preceding verse, which emphasizes the *necessity* of the lifting up of the Son of man. Christ *must* be lifted up on the cross and into glory. Why? Because God so loved the world that He gave His only begotten Son. Surely, it must be admitted that the love of God is sovereign and unchangeable. If He loves anyone with the love by which He gave His only begotten Son, that one will surely be saved.

b. That the object of this love of God is "the world". But "world" occurs with different connotations in Scripture. The meaning must be determined from the text or from its context. Fact is, however, that it never means "all men individually". This is neither the meaning of the word itself, nor does it ever have this meaning in the context in which it occurs. Let us consider some of these meanings:

(1) The most natural meaning of "world" or "kosmos" is creation in its organic sense, either as it actually exists, or as God conceived of the whole of His works in their final perfection in His counsel before the foundation of the world. It refers to the works of God as one whole, harmoniously related, without having respect to individual creatures. Creation as it consumates in man, stands and falls with man and will be redeemed and glorified with man in the believers or the elect. This is the meaning of the word in John 3:16. That world, the whole of God's works, as it will be glorified and redeemed in and with the elect believers, is the object of that love of God by which He

gave His only begotten Son. Hence, not all men in the world, but "whosoever believeth on Him" shall be saved and have eternal life.

(2) The word "world" may also mean this present world as it is in sin and corruption. Even then the original sense of "creation" or the whole of the works of God, is not entirely absent from it, but it looks at these from the viewpoint of their being dominated by the wicked, so that all things are pressed into the service of sin. Also the wicked commit their iniquity and develop in sin in connection with and by means of God's creation. Hence, they are "the world", and the forms of life they create in their sin are also "the world". In this sense we must understand the word in John 17:9, where the Lord says: "I pray for them; I pray not for the world, but for them which Thou hast given me, for they are thine". Thus also in John 17:16: They are not of the world, even as I am not of the world. And again in I John 2:15-17: Love not the world, neither the things that are in the world. If any man love the world the love of the Father is not in him. For all that is in the world, the lust of the flesh and the lust of the eyes and the pride of life, is not of the Father but is of the world. And the world passeth away and the lust thereof; but he that doeth the will of God abideth forever." It is also in this sense that the word is used when Scripture calls the devil "the prince of this world," John 14:30; 16:11.

(3) The word may also mean the totality of the saved out of the world, because the saved are gathered from every nation and tongue and tribe and not merely from a single nation or group. A plain illustration of this connotation you find in II Cor. 5:19: To wit, that God was in Christ reconciling the world unto Himself, not imputing their trespasses unto them, and hath committed unto us the word of reconciliation. They that would interpret the word "world" in this text as meaning *all men,* must needs distort and deny the true meaning of the word "reconciliation". To reconcile always implies the blotting out of sin. That this is also implied in the text is evident from the words "not imputing their trespasses unto them". It is clear then, that this "world" is actually saved in the blood of Christ. It *is* reconciled. But, then, either is true: "world" does not mean "all men," or "all men" are saved. The latter is not true; hence, "world" does not signify *all men,* but the totality of the saved out of every nation. Another illustration of this meaning of the word "world" you may find in I John 2:2: And he is the propitiation for our sins; and not for our's only (that is for us as we have already been called as a Church) but also for the sins of the whole world (all the saved as they shall be called out of every nation).

3. But does not the Bible teach in II Pet. 3:9 that God will not that any should perish, but that all should come to repentance?

It does; but whenever you read this word "all" in Scripture, you must carefully study the text to determine the contents of this term. Unless the text or the context plainly indicates the contrary the word "all" does not mean "all men" or the whole of the number of men that ever lived or live and shall live on earth.

(1) It may mean: "all of us", i. e. of the Church. This is plainly the meaning in the text from II Pet. 3:9. For, the entire text reads: The Lord is not slack concerning His promise, as some men count slackness, but is longsuffering to *usward,* not willing that any should perish, but that all should come to repentance. That "all" here means "all of us", or the Church, is evident from (a) the text itself; God is longsuffering to *usward,* not willing that any *of us* should perish; (b) the fact, that the promise would never be fulfilled and Christ would never come again, if the text would mean "all men must first come to repentance," for they never will; (c) the fact that God's will is certainly realized; if He does not will that we should perish, we surely shall be saved.

(2) It may also mean: "all kinds of men." This is plainly the meaning in Tit. 2:11: For the grace of God that bringeth salvation hath appeared to all men. That "all men" cannot mean every individual of the human race, nor every man then living, ought to be evident from the meaning of the text. The apostle writes that the grace of God that bringeth salvation had, in his day, already appeared to all men. It is a fact, however, that comparatively few had as yet heard the gospel, so that "all men" cannot possibly signify every living man in the world of that time. And that it does mean "all kinds of men" is evident from the fact, that the text states a reason for sundry exhortations that occur in the context. In that context the apostle mentions aged men and aged women, young men and young women, servants and masters, i. e. different classes of people; *for,* he continues, the grace of God that bringeth salvation hath appeared to all men, that is, to men of every station in life. This is also the meaning of "all men" in I Tim. 2:4, as the context plainly shows.

(3) "All" may also simply mean "all believers" or "all the elect". This is plainly the case in I Cor. 15:22: For as in Adam all die, even so in Christ shall all be made alive. It is indisputable that the second "all" cannot mean "all men"; for these "all" shall be made alive in the glorious resurrection of Christ, which is not true of all men, but only of all believers or of the elect. Of these the apostle is speaking. This is also true of the word "all" in John 12:31: And I, if I be lifted up from the earth, will draw all (men) unto me. The word *men* does not occur in the original of this verse. It is plain that whom Christ *draws* unto Him are surely saved. Hence, the simple meaning is: I will draw all my own, all the elect, unto me.

(4) Sometimes "all men" must be interpreted as meaning "all of one group" in distinction from "all of another group". This is the case in Rom. 5:18:

Therefore, as by the offence of one judgment came upon all men to condemnation; even so by the righteousness of one the free gift came upon all men unto justification of life. You must note, that in the latter part of this text it does not say, that the free gift is *offered* to all men, but that it *came* upon all men unto justification of life. Now, they, that actually receive this free gift, are surely saved. Hence, they cannot be all men without exception. But they do include "all that belong to the group of which Christ is the Head" in distinction from "the group of which Adam is the head".

And thus you must remember, that *all* may have sundry meanings, and that its specific meaning in anyone text must be determined from the text itself and from its context. Then you will not easily be led astray from the truth by those that quote such texts at random.

4. But is there no general offer of grace in the words or Christ: Come unto me, all ye that labor and are heavy laden, and I will give you rest?

On the contrary; for:

a. It must not be overlooked that Christ here calls those that labor and are heavy laden. They are such in the same sense as in which He promises them rest, i. e. in the spiritual sense. Although, therefore, the preaching of this calling is general, its contents is, evidently, particular.

b. The Lord does not preach a general offer in these words, but a very specific and particular promise. He promises rest to them that come unto Him. And these are the elect, for no man can come to Him except the Father draw him.

5. Why, then, does the Bible say that Christ stands at the door of a man's heart and knocks? Surely, this presupposes that He is willing to come in, if man but opens the door of his heart?

I confess that I do not know of any text that speaks of Christ's knocking at the door of man's heart.

6. But does not Scripture teach this in Rev. 3:20: Behold, I stand at the door and knock?

Let me call your attention to the fact, that the text does not speak of the door of man's heart, as if the door were locked from the inside and must be opened by man, if Christ is to come in. It must be admitted that the text does not define what door is meant. This, then, must be determined from the context if possible. Neither is this difficult, for according to the context Christ is addressing, not any individual, but the Church of Laodicea. It stands to reason, therefore, that the door of this Church is meant in vs. 20. Christ represents Himself as standing *outside* of that Church, for it is a thoroughly apostate Church. Christ is about to spew her out of His mouth. Yet, even in that Church of Laodicea there is a remnant according to the election, be it ever so small. They must come out and Christ will recognize them as the Church, for He promises that He will sup with them. And thus the text must be read: Behold, I stand at the door of the Church and knock!

7. Does not the Bible teach a general offer of salvation, when it says: "whosoever will may come"?

I am afraid that you quote this from a hymn rather than from the word of God.

8. But are not these words found in Rev. 22:17?

No; there you read the following words: And the Spirit and the bride say: Come. And let him that heareth say: Come. And let him that athirst come. And whosoever will let him take of the water of life freely.

Now, notice:

a. That the text first of all speaks of him that is athirst. Athirst after what? After the water of life, of course. It speaks, therefore, to them that truly, spiritually athirst. And this is not true of all men, though they may thirst after many things. They surely do not thirst after the living God.

b. That it is only he that is athirst that *will* take of the water of life. He that is not athirst will not take that water, but despises it. The will to take of the water of life is motivated by the thirst. Hence, "Whosoever will" and "he that is athirst" are identical. Christ, therefore, calls whosoever is athirst.

c. But this being athirst and, therefore, also this will to take of the water of life freely, is not of nature, but of the grace of God. God is always first, not man. From which it follows, that also in Rev. 22:17 the Lord is calling the elect by their spiritual name.

9. Does the Bible also directly deny that the preaching of the Gospel is grace to all that hear?

It most emphatically does in many places. And not only this, but it teaches positively that the preaching of the Word is a savor of life unto life and a savor of death unto death according to the will and purpose of God.

10. Where does the Bible teach this?

In Isaiah 6:9 ff. And he said: Go, and tell this people, Hear ye, indeed, but understand not; and see ye indeed, but perceive not. Make the heart of this people fat, and their ears heavy, and shut their eyes; lest they see with their eyes, and hear with their ears, and understand with their heart, and convert and be healed.

11. In what other passage does Scripture teach the same truth?

In Mark 4:11, 12: And he said unto them: Unto you it is given to know the mystery of the Kingdom of God, but unto them that are without all these things are done in parables; that seeing they may see and not perceive; and hearing they may hear and not understand; lest at any time they should be converted, and their sins be forgiven them.

12. Does Scripture attribute this twofold effect of the preaching of the Gospel to God's will and purpose?

It does in Matt. 11:25-27: At that time Jesus answered and said: I thank thee, O Father, Lord of

heaven and earth, because thou hast hid these things from the wise and prudent and hast revealed them unto the babes. Even so, Father, for so it seemed good in thy sight. All things are delivered unto me of my Father, and no man knoweth the Son but the Father; neither knoweth any man the Father, save the Son and he to whomsoever the Son will reveal him.

13. What other passage teaches this same truth?

John 12:39, 40: Therefore they could not believe, because Esaias saith again: He hath blinded their eyes and hardened their heart; that they should not see with their eyes, nor understand with their heart, and be converted and I should heal them.

14. Can you mention still another text?

Yes, II Cor. 2:14-16: Now thanks be unto God, which always causeth us to triumph in Christ, and maketh manifest the savor of his knowledge by us in every place. For we are unto God a sweet savour of Christ, in them that are saved and in them that perish. To the one we are the savour of death unto death; and to the other the savour of life unto life. And who is sufficient for these things?

15. But does not this doctrine make God the author of sin?

This is often alleged by those that are enemies of the truth of God's absolutely sovereign grace. For a while they will reason with you from and on the basis of the Word of God. When, however, they must admit that Scripture is all against them and thruout teaches the sovereignty of the Most High, they abandon this only safe method of argumentation in order to shoot their own poisoned arrows at what is admittedly Scriptural truth. Scripture answers all such objections by putting man where he belongs, that is, prostrate in the dust, when it says: Who art thou, o man, that answerest against God? Rom. 9:20.

And to them that sincerely seek the truth in this matter, the following may be said in answer to their question. God is not the author of sin, and far be it from us to even imagine such wickedness. For He is holy and pure, a light and there is no darkness in Him. But although He is not the *author* of sin, which would imply that He finds pleasure in it and commits sin, He is the ultimate Cause of all things and, therefore, also of the *fact* of sin. This distinction, then, must be made, that not God but man is the *author* of the *deed* of sin, while God is the ultimate *Cause* of the *fact* of sin. In His counsel God wills the fact of sin, in order that it might become manifest that He hates sin and might reveal His righteousness. Besides, it must not be forgotten, that God makes sin and the wicked subservient to the purpose of leading His elect to the highest glory of the heavenly Kingdom.

16. Do you, however, by so strictly maintaining the sovereignty of God over all things, not deny the responsibility of man?

That we do is only another accusation made against us by those that oppose the truth of sovereign grace. All these objections are not of a recent date but are as old as the truth itself. They are only raised with a new emphasis when the doctrine of God's absolute sovereignty is given its proper place. And also with regard to this objection we must remember that it contains no argument from Scripture. The Word of God plainly teaches God's sovereignty over all things, and "who art thou, o man, that answerest against God?"

As to the question itself, we must understand first of all, that responsibility does not and cannot presuppose sovereign freedom. There is only one that is sovereignly free, namely God. The creature is dependent even in his moral life. In the second place we must see that a creature is responsible when he acts as a moral agent, that is, when he consciously and willingly performs that which he does. He always says Yes and No with respect to God and sin, according to the inner choice of his heart. He remains, therefore, the author of his works. He is always a moral agent. And, finally, we must remember that God's providential rule even over the heart of man is never of such a nature that it violates this moral character of man. While God, therefore, alone is sovereign and reigns even over all the deeds and purposes of man so that His counsel is executed, He deals with man according to his nature, that is, as a moral agent. The *manner* of this operation of God may be too deep for us to search out and comprehend; the *fact* itself is plainly revealed in the Word of God.

17. But is not the preaching of this doctrine dangerous, seeing that it tends to make men careless and profane?

If we should answer this question affirmatively, we would thereby criticize the Word of God itself, for it declares this doctrine openly in the most emphatic terms.

Nor is this true. For, while by nature we are all careless and profane, in the sense that we are enemies of God; and while the reprobate wicked remain such to their own condemnation; it is impossible that a heart that is touched by the grace of God and brought into a saving contact with the Lord Jesus Christ, should assume an attitude of indifference over against God and His covenant. For, this grace of God makes men desirous to walk in all good works to the glory of Him that called them out of darkness into His marvelous light.

18. But does not this doctrine kill every incentive to mission-work?

They that raise this supercillious objection do so only, because they are still entangled in a network of Arminian errors and also have an Arminian conception of the real nature of mission work. And it may readily be admitted that the truth of God's sovereign grace is opposed to all such mission work as proceeds from the notion that it purposes to save men by man's effort.

However, if you understand that the positive pur-

pose of mission work cannot be anything else than to gather the Church, chosen unto eternal life, from among all nations and tongues and tribes, the doctrine of God's sovereign grace is not only no objection to, but is the only possible and sound basis from which one can proceed to do mission work. For, now we have His own promise, that "all that the Father giveth unto Him, shall come to Him; and he that cometh unto Him He will in no wise cast out!"

H. H.

THE GLORY OF THE LORD

Lord, how wonderful Thy glory,
And how marvelous Thy ways!
All creation tells the story,
Earth is vibrant with Thy praise!
In the hollow of Thy hand are hiding
World's unnumbered, evermore confiding
In Thy love, and safely there abiding
Unto Thee their anthems raise.

Lord, how wonderful Thy glory,
Filling earth and heav'n above!
All Thy handiworks adore Thee,
And Thy majesty approve,
Lo! Thy hand is for the world's foundation!
Yet Thou'rt mindful of Thy least creation!
O how perfect is the consummation
Of Thy mighty deeds of love!

Lord, how wonderful Thy glory,
Greater yet was never known!
In humility before Thee
We Thy sov'reignty would own.
We will praise Thy holy Name forever,
For the love and faith that faileth never!
Who is able Thee from Thine to serve?
Thou art God, and Thou alone.

Hoeveel tijd van ons leven brengen we niet met wachten door! We wachten op de verwezenlijking van onze idealen en op zooveel andere dingen. 't Laatst op het uur van onzen dood. 't Wachten op den Heere, is volgens het Woord van God, het eenige, wat eene belofte heeft — en hoe zelden doen wij dat!

Wacht op den Heere — wees sterk en Hij zal uw hart versterken. Wacht op den Heere!

"Vanwege de Veelheid Van Alles"

Gewisselijk, Hij legt den mensch niet te veel op, dat hij tegen God in het gericht zou mogen treden!

En toch!

Zeg nu eens, dat ge u kondet verheffen boven het gewoel der aarde en de capaciteit bezat om al het gedichtsel van des menschen harte te beluisteren. Wat zoudt ge dan niet een geroezemoes van valsche murmureering beluisteren. Geduriglijk, bij dag en bij nacht, van eeuw tot eeuw, zoudt ge het al maar weer aan hooren: Alles gaat verkeerd: ik krijg mijn deel niet; de God des hemels en der aarde weet niet; er is geen wetenschap bij den Allerhoogste!

En daartusschen door weerklinkt het getuigenis van den Heiligen Geest: Laat 's Heeren lof ten hemel rijzen!

Doch de mensch weet niet; het volk verstaat niet.

Wat zijn we dan toch gruwelijk verkeerd geworden door de zonde!

Want, werkelijk, Hij legt ons toch niet te veel op? Wat eischt de Heere meer van ons dan het liefelijke, datgene wat welluidt? Hij vermaakt er Zich in, wanneer wij "liefde en lof ten offer mengen, in 't heiligdom, waar 't volk vergaderd is."

Doch inplaats van dat te doen, verbitteren wij veel liever elkander en, te zamen, God, dat Heilig Wezen. We hebben veel meer schik ervan om onzen weg te verderven, zoodat vernieling en ellendigheden gevonden worden in onze wegen. Liefde en lof ten offer mengen? Neen, maar "welker mond is vol van vervloeking en bitterheid." Dat zegt God. Zoo vindt Hij het menschdom.

Luistert nu eens naar den eisch Gods, zooals die kwam tot het volk des Heeren van de oude bedeeling: "Gij zult dienen den Heere uwen God met vroolijkheid en goedheid des harten, vanwege de veelheid van alles."

De veelheid van alles.

Och arme, waar zal ik beginnen en waar zal ik eindigen?

Hij is immers een overvloeiende Fontein aller goeden?

Want van de allervroegste tijden heeft Hij wel gedaan van den hemel, liet Zich nooit onbetuigd, ons gevende vruchtbare tijden en zonneschijn, mitsgaders de verkwikkende regen op het late nagras.

Ge kunt het zoo duidelijk zien, als ge slechts oogen hebt die door den Geest Gods ziende gemaakt zijn. Let er toch op, dat bijna elken dag, neen, elken maaltijd, moeder de overgeblevene brokken bijelkaar vergadert en maar weer in de kast bergt. Zie het toch aan, dat de grond onder de boomen bezaaid is met vruchten die nooit gegeten worden. Hebt ge het nooit gezien in de stralen van zonlicht, de stroomen van regen, de weelde van groenend kruid en welriekende bloesems te gader?

Doch er is veel meer.

Vanwege de veelheid van alles.

Hebt ge wel eens gelet op den heerlijken en vreeselijken Naam?

Ge kunt ervan lezen in Deut. 28:58b, waar er staat: "om te vreezen dezen heerlijken en vreeselijken Naam, den Heere uwen God."

Afgedacht nu nog van de openbaring van Jezus, is die Naam over alles. En daar is in dien Naam een goddelijke veelheid die onuitputtelijk is.

Over alle de werken van Gods handen is die Naam uitgespreid en Hij spreekt luide. Alle dingen van de schepping der wereld aan roepen het ons luide toe: God is goddelijk en schoon! God is goddelijk en sterk! God is goddelijk en vol van macht en kracht! God is goddelijk en moet gediend en gedankt!

En nu wil God hebben, dat de mensch temidden van die veelheid van alles, zijn hart vol, berstens vol zijnde van spijs en vroolijkheid, zich buige voor Zijn aanschijn en jubele en zinge en lache; en dat hij dat doe met een goed hart. Een hart dat beeft in Gods vreeze vanwege den Naam die heerlijk en vreeselijk is.

Doch de mensch wil dat niet; hij wil veel liever zichzelf dienen in vroolijkheid en schaterlach; hij wil zichzelf dienen in zelfzuchtige zelfliefde. Hij maakt zichzelf een naam en buigt zich voor dien naam ter neder in het stof. Hij is zijn eigen god. En verderft het voor Gods aangezicht. En God gruwt er van. En zoekt het den ganschen dag.

Daarom is er oneindige smart in de wereld en kromt zich het menschdom onder den vloek des Heeren.

Want God is God.

En daarom worden de geslachten der aarde rijp voor de hel onder den vloek des Heeren en door God vergaderd in de aanvankelijke pijn.

En daarom zijn er nu al millioenen in die plaats der pijniging en schreeuwen en brullen hun eeuwig wee.

Doch er is nog een grootere, rijkere veelheid van alles en dat wel in denzelfden Naam, die heerlijk en vreeselijk is.

God heeft Zich geopenbaard in het vleesch. Dat is het mysterie der eeuwen.

God openbaarde Zich in den Christus als Jehova heil.

En die openbaring is eene openbaring van licht in de duisternis.

Een veelheid van alles die onuitsprekelijk is.

Die veelheid van alles heeft haar nooitbegonnen begin in het hart van den Drieëenigen God, die in onbegrijpelijke liefde Zijn volk kende en in dat kennen der liefde hen verordineerde den Beelde Zijns Zoons gelijkvormig te zijn. En Hij schreef hen op in het Boek des Levens.

En Hij schreef hunne namen in Zijne handpalmen, met het Beeld van den Volmaakten Zoon voor Zijn eeuwig Oog.

Als dan het menschdom ligt te kermen onder den vloek vanwege de zonde, dan . . . "Hij heeft gedacht aan Zijn genade, Zijn trouw aan Israel nooit gekrenkt." Dan is de Kerke Gods aller eeuwen als een schouwspel en "slaan al 's aardrijks einden gade, Nu onze God Zijn heil ons schenkt."

Want Jezus komt.

Veertig eeuwen lang wierp die Zoon des welbehagens Zijn schaduwen vooruit, werd Hij afgebeeld en afgeschaduwd in land en volk en stad en tempel en 't bloedig offerand'.

En dan komt Hij.

De Engelen zingen; de herders prediken en de Kerk looft Hem en prijst Hem en knielend brengen ze mirre en wierook en kleinoodiën. Nu onze God Zijn heil ons schenkt.

Vanwege de veelheid van alles.

Wat toch een rijkdom ligt er uitgestald over de werken van God die al dit heil wrocht.

De schuld der zonde die ons met smart vervult, wordt door dien Zoon voor eeuwig weggedragen. Hij is het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt.

Waar wij ons profeet-, priester- en koning-zijn verloren, daar maakt Hij ons weer profeten om God te kennen; priesters om Hem te minnen en koningen Gode om te regeeren over de werken Zijner handen.

Hij geeft ons dien Zoon tot Hoofd en Koning en Profeet en eeuwigen Priester. Kent gij dien Jezus niet?

In Hem wordt ons een eeuwige gerechtigheid geschonken en op grond van die eeuwige gerechtigheid wordt ons ook geschonken de heiligheid des levens en mogen we wandelen op den weg, welke de heilige weg zal genaamd worden. De onreine zal daar niet doorgaan, maar hij zal voor dezen zijn; die dezen weg wandelt, zelfs de dwazen zullen niet dwalen.

Hij geeft ons een veelheid van alles in dit nieuwe, heerlijke Koninkrijk van Jezus, zoodat we ook de ontelbare schare der volmaakt rechtvaardigen mogen hebben als de onze. Hetzij Paulus of Cefas of Appollos: zij zijn alle uwe. Ook ontvangt ge de heirscharen des hemelschen heirlegers der Engelen. Zij zullen u eeuwig dienen, opdat gij God diene.

Dan is daar de wandel in het licht, benevens het Nieuwe Paradijs Gods, waar de vrucht van den Boom des Levens geurt en tot eten noopt, waar de stroomen van levend water vloeien in de rivier Gods die vol waters is.

Ook liefde en geloof en hoop, waarvan de Liefde de meeste is.

En dan het eeuwige Verbond, waarin ge gemeenschap zult mogen oefenen met den God der zaligheden in den Zoon, het Aangezicht.

Is dat geen veelheid van alles?

Die veelheid van alles gaf God aan Israel van ouds in het Woord, dat vast is.

En daarbij zeide de Heere: "En het zal geschieden indien gij der stemme des Heeren uws Gods vlijtiglijk zult gehoorzamen, waarnemende te doen alle Zijne ge-

boden, die ik u heden gebied, zoo zal de Heere uw God u hoog zetten boven alle volken der aarde. En alle deze zegeningen zullen over u komen en u aantreffen, wanneer gij der stemme des Heeren uws Gods zult gehoorzaam zijn."

Gewisselijk, Hij legt den mensch niet te veel op, dat hij tegen God in het gericht zou mogen treden!

En toch zijn er duizenden geweest onder dat Oude Bondsvolk, die den Heere niet wilden dienen in vroolijkheid en goedheid des harten, vanwege die veelheid van alles.

Maar ze hebben hun weg verdorven en andere goden zich geformeerd, het werk van menschenhanden. En ze bogen zich voor die terneder in het stof.

Waarom toch?

Och, dat komt omdat alle Israelieten den Geest des Heeren niet ontvingen, die krachtiglijk werkte in de uitverkoornen. Wat Israel zocht heeft het niet verkregen, maar de uitverkorenen hebben het verkregen en de anderen zijn verhard geworden.

Neen, de Heere heeft den mensch nooit te veel opgelegd, doch zonder den Geest Gods kan hij God niet dienen, want hij is een slaaf der zonde en des duivels. Hij is van nature onmachtig tot eenig goed en geneigd tot alle kwaad. Hij wil veel liever den duivel dienen met een schaterlach, dan liefde en lof ten offer mengen. Ook al moet hij toestemmen, dat wat God van hem eischt slechts recht en gerechtigheid, liefelijkheid en goedheid is, toch wil hij het niet en kan hij het niet willen, want hij ligt in de banden des doods. In dien dood haat hij God en haat hij den naaste die naar het beeld Gods geschapen is.

En van zulke natuurlijke menschen die niet den Geest hadden waren er velen in de kerk des Heeren van alle eeuwen. En zij verdierven het.

En dan werden aan hen vervuld al de vloeking, waarmede God gedreigd had in het boek der Wet.

God wilden zij niet dienen en dan zegt God: "zoo zult gij uwe vijanden, die de Heere onder u zenden zal, dienen, in honger en in dorst en in naaktheid *en in gebrek van alles;* en Hij zal een ijzeren juk op uwen hals leggen, totdat Hij u verdelge . . . . "

't Is nog duidelijker in deze laatste ure. En nog is die veelheid van alles in Christus rondom U en mij, lezer. Och, dienen wij Hem dan in de vroolijkheid des nieuwen levens en in de goedheid des harten, dat door Gods Geest bedauwd wierd!

Schreeuwt de wereld in haren weedom? Ook in dezen tijd van gebrek?

Dat de Kerk van Christus jubele, vanwege de veelheid van alles!

We worden steeds rijker in God, wij, op wien de einden der eeuwen gekomen zijn.

En zoo niet? Want nog zijn er de Kains en de Ezaus en de Judassen.

Onze God is een verterend vuur!

G. V.

Een Ander Geslacht

II

En wat het beteekent, dat een geslacht zijn geschiedenis kent, weet ge door ervaring!

Men moet de geschiedenis van de laatste tien of vijftien jaren hebben meegemaakt, om ten volle te verstaan, waarom de geboorte der Protestantsche Gereformeerde Kerken niet alleen noodzakelijk was, maar ook een zegen des Heeren is geweest. Men moet bekend zijn met de geschiedenis, die aan 1924 voorafging, met de afzakking der Christelijke Gereformeerde Kerken, destijds een bekend feit ook bij die leiders der kerken, die bij ons hadden moeten staan in den strijd, doch onze tegenstanders bleken te zijn; met de destijds opkomende en aan invloed toenemende richting, die eigenlijk de Gereformeerde waarheid verachtte en een zeer breede beschouwing verkondigde van de verhouding tusschen kerk en wereld; met de Janssen-zaak en den strijd, die in verband daarmee ontstond, de nederlaag, door de vier professoren geleden in 1920 en de afzetting van Dr. Janssen in 1922. Men moet het zich voor den geest kunnen roepen, hoe de Janssen-vrienden, op een enkele na, spoedig daarop afzakten en weinig of niets meer van zich lieten hooren, om echter in de kerken, die Janssen hadden veroordeeld, hunne plaatsen te blijven innemen. Men moet het hebben gezien met eigen oogen, hoe er daarop een andere richting ontstond, door de verbroedering dier leiders, die altijd tegenover elkander hadden gestaan, zooals destijds duidelijk was uit de samensmelting van de *Religion and Culture* en *The Witness* tot de *Reformed Herald,* welke laatste ter wereld kwam als een aan bloedarmoede lijdend kindje, dat na een kortstondig lijden dan ook overleed. Men moet het zich kunnen herinneren, hoe die broederen eener valsche synthese zich met vereende krachten, zij het dan ook ongetwijfeld uit verschillende en tamelijk uiteenloopende motieven, op ons aanvielen, vast besloten, om ons uit den kring der Christelijke Gereformeerde Kerken te bannen. Men moet de drie-daagsche Classis van Grand Rapids Oost in Mei, 1924, hebben bijgewoond, waar het voor het eerst publiek werd, hoe men zich van alle kanten had ingespannen, om ons te verketteren op het stuk der gemeene gratie en waar het tevens ook meer dan duidelijk werd, dat niemand der broederen, noch ook allen tezamen, zich waagde aan een eerlijk debat met ons over hetzelfde stuk der genade. Men moet de vergaderingen der Synode te Kalamazoo in 1924 hebben bijgewoond, waar het maar aldoor over ons ging, zonder dat men ons ook maar een enkele keer verzocht te verschijnen en onze zaak te verdedigen; waar men ondergeteekende, toen hij toch de brutaliteit had om het woord te vragen, dit tweemaal weigerde in zijn eigen zaak, en hem het eenmaal schonk, toen hij er uitdrukkelijk bij beloofde niet meer dan die eene maal te zullen spreken! Men moet getuige zijn geweest van

de verwarring, die er op de Synode heerschte, toen de Drie Punten in bespreking waren en met eigen oogen hebben gezien het geknoei, waarvan ten slotte de tegenwoordige vorm der Drie Punten vrucht zijn. Men moet weten, dat de Synode ons Gereformeerd verklaarde, ook al waren we het niet eens met de Drie Punten; ons nimmer een enkele vraag heeft gedaan, ons nooit een enkele belofte liet afleggen, niet een suggestie naliet zelfs om ons verder te behandelen en hoe de Classes Grand Rapids Oost en West toen toch bestonden te doen, wat de Synode niet had gekund. Men moet de vele zittingen der Classis Grand Rapids Oost in Nov. en Dec. 1924 hebben bijgewoond, waar alle publieke bespreking geschuwd werd en de daartoe benoemde commissie der Classis met advies der faculteit van de Theologische School stuksgewijze haar plannen maakte en op de Classis openbaarde tot onze afzetting. Men moet het hebben gezien, hoe men ons aanbod, om ons te onderwerpen aan een onderzoek op grond van Schrift en Belijdenis afwees, om te blijven eischen, dat wij de Drie Punten zouden teekenen, of beloven zouden over hun inhoud verder te zwijgen; en men moet verstaan, hoe onmogelijk dit laatste voor ons was. Men moet het zich weer voor den geest kunnen roepen, hoe de Classes Oost en West eindelijk drie getrouwe leeraren, waarvan ook heden ten dage niemand den moed zal hebben om te zeggen, dat ze niet Gereformeerd zijn, met hunne kerkeraden hebben afgezet; hen gerechtelijk hebben vervolgd, de eigendommen ontnomen en op straat hebben gezet. En men moet eindelijk door ervaring weten, hoe ons de Heere zegende, toen we weer opnieuw moesten beginnen, toen de zaak zich begon uit te breiden, toen we vergaderden in halls en andere lokalen, in winkels en schuren, maar het leven een genot was, omdat we leefden uit en voor het beginsel der Gereformeerde waarheid . . . .

Dit alles moet men weten, door ervaring kennen, om ten volle te verstaan, wat het zeggen wil, dat een geslacht zijn geschiedenis kent, weet, wat de Heere voor Zijn volk heeft gedaan. Het wil immers zeggen, dat het voor dat geslacht een geestelijke onmogelijkheid is om een anderen weg te bewandelen, dan dien de Heere door den loop der geschiedenis heeft aangewezen. Voor ons wil het zeggen, dat we niet anders kunnen, dan als Protestantsche Gereformeerde Kerken te blijven voortbestaan en ons te ontwikkelen. Een andere mogelijkheid is er niet. Terugkeer is ondenkbaar. Het wil zeggen, dat we diep in het hart de overtuiging kennen, dat 1924 en wat daarop volgde niet ons werk, maar het werk des Heeren was. We hebben het niet zoo gewild. We hebben de scheiding nimmer gezocht. De Heere heeft ons geleid. Het wil zeggen, dat we het verstaan, dat de Heere ons ook door die bijzondere geschiedenis heeft geroepen tot een zeer bijzondere taak, de handhaving en ontwikkeling van de zuivere Gereformeerde waarheid, met name op het stuk des Verbonds, temidden van veel afval en verflauwing der grenzen. En het wil zeggen, dat we ook in de blijde verwachting leven, dat de Heere ons wil zegenen in dien weg en in dien weg alleen. Israels geschiedenis, zooals die uit Egypte door de Roode Zee en de woestijn, over den Jordaan in Kanaan leidde, wees duidelijk uit, dat Israels roeping bestond in zijn geestelijk isolement. Het was geroepen en gevormd om een bijzonder volk te zijn, den Heere heilig. En zoo wijst onze geschiedenis ons op onze bijzondere roeping. Daarin ligt onze kracht. Daarin alleen ligt onze hope. In den weg dier roeping ligt ons behoud. Daarin kunnen we den zegen des Heeren verwachten over onze kerken.

En toen stond er een ander geslacht op, dat die geschiedenis niet kende, dat niet bekend was, met hetgeen de Heere aan Israel had gedaan! Niet alleen kende men de geschiedenis niet door ervaring; dit lag wel in den aard der zaak; maar men wist van die geschiedenis ook niets meer af. Het was een geslacht, dat de geschiedenis van Egypte en de Roode Zee, van de woestijn en de wetgeving, van het manna en het water uit de Rots, van het in-bezit ontvangen van het land der belofte, niet meer kon verhalen! En ik behoef niet te verklaren, na alles, wat gezegd is, wat dit gemis beteekende voor het volk. Ik behoef ook niet in den breede aan te toonen, wat het wil zeggen voor een volgend geslacht van onze Protestantsche Gereformeerde Kerken, indien er van getuigd zou moeten worden, dat het de geschiedenis niet meer kende. Niet alleen zal de bezieling dier geschiedenis dan ontbreken, men zal ook niet meer inzien, waarom we eigenlijk als kerken afzonderlijk bestaan, men zal zich hoe langer zoo meer zelfs voor die afzondering beginnen te schamen, men zal weer vereeniging zoeken en zijn bijzondere roeping verwaarloozen. Men zal weer willen "meedoen" en eer men het beseft zijn opgezwolgen in den breeden stroom van ons modern kerkelijk leven! Wij moeten onze geschiedenis bewaren en het volgend geslacht moet die geschiedenis kennen. Het moet weten, wat de Heere aan ons heeft gedaan!

H. H.

(Wordt vervolgd)

THE THREE PRAYERS

Lord, help me, — so we pray, —
"Help me my work to do;
I am so ignorant and weak,
Make me more wise and true."

"Lord, help me to do thy work,"
We pray when wiser grown,
When on the upward way
Our feet have further gone.

Lord, do thy work through me;
So when all self we lose;
His doing and His work, and we
The tools His hand can use.

De Onderstelling In Binnen- en Buitenlandsche Gereformeerde Confessies

I. Inhoud van het Boek

Zooals we in het vorig nummer van ons blad reeds bekend maakten, ontvingen we het boek, dat bovenstaanden titel draagt en geschreven werd door Ds. A. M. Diermanse, em. predikant te Ede, Nederland, ter recensie. We zullen aan dit verzoek van den geachten en onder ons niet geheel onbekenden schrijver trachten te voldoen.

We zullen daartoe allereerst onze lezers zoo volledig mogelijk bekend maken met den inhoud van het boek; daarna trachten om ons oordeel over het geschrevene te formuleeren; eindelijk ook ons oordeel te kennen geven over de kwestie, die in het door Ds. Diermanse geschreven werk wordt behandeld.

Zooals onze lezers uit den titel zeker reeds hebben opgemerkt, handelt het boek hoofdzakelijk over de meermalen besproken kwestie van de onderstelde wedergeboorte als grond voor den Heiligen Doop. Ds. Diermanse is persoonlijk een beslist tegenstander van deze voorstelling en acht haar gevaarlijk voor het leven der gemeente. Hij is, zooals het ons toegezonden werk duidelijk toont, veel en ernstig met deze kwestie bezig geweest, heeft er veel over nagedacht en heeft haar vooral in het licht van de Gereformeerde Belijdenisschriften, grondig onderzocht.

Dit laatste nu, het onderzoek van de Gereformeerde Confessies, bracht hem tot de slotsom, dat deze de zaak eigenlijk niet beslissen. Ze spreken zich niet beslist uit. Of liever, vooral het Formulier voor den Heiligen Doop mede in aanmerking genomen, ze spreken zich zeer sterk uit voor en tegen de leer der onderstelling. Aan den eenen kant ontdekte Ds. Diermanse een reeks uitspraken in de Confessie, die kennelijk de voorstelling van eene onderstelde wedergeboorte als grond voor den Doop en daaraan voorafgaande bij de kleine kinderen der gemeente loochenen en haar bestrijden; maar aan den anderen kant zijn er ook uitspraken te vinden, die deze onderstelling leeren en handhaven, en heel de gemeente als eene ongemengde vergadering van wedergeborenen voorstellen. Er is tweespalt in de Confessies.

Dit drong den schrijver er toe, om aan de Generale Synode van Arnhem, 1930, een schrijven te richten, waarin hij de aandacht der Synode er bij bepaalt:

1. Dat onze Confessies eenerzijds uitgaan van de bekende onderstelling van wedergeboorte en "de zichtbare kerk" een aanzien geven van eene ongemengde vergadering.

2. Dat dezelfde Confessies dit eerst ingenomen standpunt daarna echter weer loslaten en loochenen, om in de kerk ook een gedeelte te veronderstellen, waarop de eeuwige verdoemenis ligt. "Het verbond wordt eerst eenzijdig uitgewerkt, alsof alleen bestaat een absoluut in-zijn in verbond en kerk en daarna heeft (het eene is een gevolg van het andere) het verbond niets meer te zeggen!" p. 143.

3. Het standpunt der onderstelling wordt echter in ons Doopsformulier als absolute waarheid aanvaard en aan de doopouders op de lippen gelegd.

4. Dat dit standpunt door de "Korte Verklaring" van 1905 wel voor minder juist werd verklaard, maar desniettemin gehandhaafd bleef in de eerste doopvraag.

5. Dat zulk eene praktijk niet een heilige en oprechte is en Gode niet welgevallig is.

6. Dat deze "tweespalt" ook doorwerkt in de Gereformeerde Kerken en allerlei verdeeldheid en scheuring veroorzaakt.

En aan het slot verzoekt Schrijver de Synode om stappen te nemen om dit te verbeteren.

Dit schrijven van Ds. Diermanse aan de Synode is door hem in een "Aanhangsel" opgenomen in "De Onderstelling."

Mede bevat het boek het antwoord, dat de Synode hem op dit schrijven gaf. Heel in het kort komt dit antwoord hierop neer:

1. De beschouwingen van Ds. Diermanse betreffende de officieele kerkelijke actestukken deelt de Synode niet.

2. Met de conclusie, waartoe Ds. Diermanse op grond van die beschouwingen komt, is de Synode het niet eens.

3. De Synode nam het schrijven van Ds. Diermanse voor kennisgeving aan en deelde hem mede, dat ze er verder niet op inging.

En wat de opvatting der Synode van Arnhem zelf betreft aangaande de "onderstelling," we lezen in het rapport harer commissie *ad hoc* hierover het volgende:

"Waarop echter vooral de aandacht moet worden gevestigd, is, dat ds. Diermanse blijkbaar uit het oog verliest, dat elke 'veronderstelling' als zoodanig tweeerlei gezichtspunt insluit. Want 'veronderstellen' beteekent toch niet anders, dan dat men wel iets aanneemt en van iets uitgaat, maar dat men tevens erkent, dat het in de werkelijkheid zeer wel anders kan zijn. Zoo kan het ook niet anders bij de beschouwing van de lidmaten der kerk, zoowel bij de kinderen als bij de volwassenen, omdat de kerk des Heeren als zichtbaar en onzichtbaar moet worden onderscheiden en de kerk des Heeren geen vermogen heeft om in het hart te lezen. Nu wordt de mogelijkheid geboren, dat iemand innerlijk, geestelijk niet is, wat hij uiterlijk schijnt, of wat hij naar den regel van Gods Woord wel behoorde te wezen; dat het ideaal met de werkelijkheid strijdt; er uitzonderingen op den regel zijn. En dat wij, die alleen naar het uiterlijke oordeelen kunnen en steeds het beste van iemand denken moeten, de leden der kerk naar het oordeel der liefde als deelgenooten van de heilsgoederen beschouwen moeten, tot tijd en wijle dat het tegendeel zich openbaart, al weten we zeer wel, dat men in dit opzicht zich vergissen kan en

daarom, wien het aangaat tot zelfonderzoek opwekken," p. 145.

Op dit besluit der Synode dient ds. Diermanse de Synode nogmaals van antwoord, zijn beschouwingen aangaande de Confessies handhavende en blijvende bij zijn oordeel, dat hierin verandering behoorde te worden gebracht, daarin bestaande, dat die stukken onzer Belijdenis en Formulieren, die de "onderstelling" leeren of daarvan uitgaan in den geest van de tegenovergestelde worden verbeterd. Dit antwoord vormt het slot van het "Aanhangsel" in "De Onderstelling."

Aan dit alles gaat echter het eigenlijke werk van ds. Diermanse, waarin hij handelt over "De Onderstelling in Binnen- en Buitenlandsche Geref. Confessies," vooraf. En in dit hoofddeel van zijn werk behandelt de schrijver dan het volgende. Eerst behandelt hij eigen Confessie en wijst op uitspraken, die uitgaan van het standpunt der onderstelling en de kerk beschouwen als een ongemengde schare van wedergeborenen. Daarna wijst de schrijver ook nog op uitspraken in buitenlandsche confessies die van hetzelfde standpunt uitgaan. Hij toont verder aan, dat dit standpunt toch in onderscheidene andere buitenlandsche Gereformeerde Belijdenisschriften, juist niet wordt ingenomen, en dat er onder deze twee of drie zijn, die door Calvijn zelf zijn opgesteld. De schrijver heeft zich vervolgens voor de vraag geplaatst, hoe het moet worden verklaard, dat 't eigenlijk "Protestantsche beginsel" (de "zichtbare kerk" een gemengde schare) in onze Belijdenisschriften verdoezeld is. En daarop geeft hij ten antwoord, dat dit verklaard moet worden uit het feit, dat onze Belijdenisschriften vooral staan onder den invloed van leidende theologen, die, mede onder den drang van hun strijd tegen de Dooperschen, hun standpunt innamen in het "absolute." Dit alles wordt besloten met een hoofdstuk onder het opschrift "Nadere Bezinning," waarin de schrijver het gevondene resumeert en eigen oordeel daarover geeft.

Onze lezers hebben thans zeker een idee van hetgeen ds. Diermanse in zijn boek behandelt.

Wie met den inhoud meer in het bijzonder wenscht bekend te worden, schaffe het zich aan. Het is verkrijgbaar bij Riënts Balt, Den Haag, Nederland, voor f 2.50.

H. H.

Laat toch niemand u misleiden,
's Heeren pad alleen is recht,
Wilt Zijn hoog bevel verbeiden,
Doet slechts wat de Heer u zegt.

The board of Division I of the Ref. Free Publishing Ass'n., meets every third Tuesday evening in the First Protestant Reformed Church.

Ingezonden

Waarde Redacteur!

Zoo nu en dan komt onwillekeurig de gedachte bij mij op om eens een stukje voor de Standard Bearer te schrijven, maar daar blijft het dan gewoonlijk ook bij. Schrijven is moeilijk werk voor ons gewone werklieden en farmers.

Dat zoo nu en dan die gedachte eens bij ons opkomt, daarvoor is allerlei reden en aanleiding. Onze Redacteuren weten op meesterlijke wijze de Gereformeerde beginselen en den Bijbel voor ons te ontvouwen; ik zal maar niet meer zeggen van den inhoud van de Standard Bearer. Ik zal maar doen als de meesten, "stilzwijgen is goedkeuren"; maar ik zou haast zeggen: *it tastes like more.* Wat ik bedoel is: de toepassing laten ze gewoonlijk aan ons zelf over; die beginselen toegepast op het leven in al zijn verschillende schakeeringen en op alle terrein. Nu, misschien hebben wij daar ook schuld aan; misschien moesten we maar eens wat vragen opsturen. Of is er over het algemeen geen behoefte? Maar, wat me nu deze keer bewoog tot schrijven is dit: In de voorlaatste S. B. was een stukje over christelijke vereeniging, meer in het bijzonder, Celery Growers vereeniging. Nu had ik al een antwoord van de een of ander verwacht, maar er kwam nog niets in de laatste S. B.

Ongeveer een jaar geleden kregen we ook een opstel te lezen over Christian Union, maar daar blijft het dan ook weer bij. Toch ben ik tamelijk zeker dat er op dit en dergelijk gebied nog al wat verschil van meening bestaat, en ik ben zeker dat onze Redacteurs ons in al de verschillende vraagstukken op maatschappelijk en economisch gebied den goeden weg kunnen wijzen. Ik zeg nu niet, dat we hier *nooit iets van krijgen.*

Welnu, ik zal eenigszins mijn gedachten geven over het stukje van Wm. Elling en het onderwerp waarover hij schrijft.

Wanneer ik denk over Christelijke vak- of arbeidersvereenigingen, dan komt het me altijd voor alsof daar iets is, dat metelkaar in strijd is, tenminste als we beteekenis aan de woorden geven, en dan denken we aan wat in den regel het doel van zoo'n vereeniging is. Het doel is gewoonlijk om de belangen, dat is, de financieele belangen, te behartigen van die bepaalde klasse van menschen en dan komen we zoo onwillekeurig terecht op het standpunt van den klassenstrijd en blijft er van dat christelijke niet veel over dan den naam.

Nu zegt Wm. E., wij kunnen niet neutraal zijn. Dat ben ik goed met hem eens. Maar hij wil toch wel een beetje neutraal zijn, want hij zegt, het komt er niet op aan tot welk kerkgenootschap wij behooren. Ja, maar, dat we tot verschillende kerkgenootschappen behooren, daar zit toch zeker ook wat achter. Als ik niet mis ben is er heel wat verschil in levens- en wereldbeschouwing. Nu wil ik niet zeggen, dat het

onmogelijk zou zijn met elkaar te vereenigen en samen te werken; dat zou de toekomst moeten leeren. Maar ge moet dit niet te licht achten.

De schrijver zegt: we moeten onze kracht bij God zoeken. Maar hij wil toch ook vereenigen om door eendracht een macht te vormen. Nu, hij zal dat wel goed bedoelen, want hij wil immers uit liefde elkanders belangen behartigen. Overigens verzeker ik u dat met al ons vereenigen van krachten onze macht klein en nietsbeteekend zou blijken.

Immers wij willen onze kracht bij God zoeken en daardoor belijden we, dat er bij den mensch geen kracht is.

Maar ik ben het er toch goed mee eens, dat we ons als Christenen behooren te vereenigen en dan uit liefde elkanders belangen behartigen, nu daargelaten of dat dan beslist Celery Growers moeten wezen. Maar ik denk dat kan toch wel. En als we ons dan aan dat ideaal houden, dan kon dat onder Gods zegen ook heel wat vruchten afwerpen. De nood is groot, de lasten zijn zwaar, we hebben wel behoefte aan zoo iets.

Men zou dat op verschillende wijze kunnen doen. Bijvoorbeeld, als de vraag naar celery niet groot genoeg was, en er daardoor behoefte was aan regeling van het antal bakken te sturen per dag, zou men de kleine en behoeftige steunen kunnen door hem de gelegenheid te geven het volle aantal te sturen. Zoo met het inkoopen van zaad en kunstmest, enz., zouden de grooten de kleinen kunnen helpen. op elke wijze elkanders lasten dragen. Maar ge begrijpt wel, dat is niet zoo gemakkelijk, dan moet niet het doel voorop staan om eigen beurs te vullen. Dan moet zoo'n vereeniging verschillen van alle andere vereenigingen, en dan moet ge niet rekenen op een algemeen zich aansluiten. Dan komt het wel terdege op beginsel aan.

En nu zal het met het oprichten van zoo'n vereeniging nog zoo'n vaart niet loopen, maar het is toch wel eens goed dat we de kosten eens berekenen, want anders zouden we als we pas aan het bouwen waren weer moeten staken bij gebrek aan goed materiaal of het gebouw zou lang niet volgens de teekening worden. Dat gebeurt nog al eens.

Zie, wij kunnen wel wat bazelen van elkanders belangen behartigen, onze toestand verbeteren, ons licht laten schijnen, en alles doen ter eere Gods, maar dat neemt niet weg wie achter Jezus wil komen, moet kruisdrager worden.

En wie zijn aardsch bestaan wil verbeteren en geld wil maken, die moet niet al te christelijk wezen, daar helpt nu eenmaal niet aan.

P. De Young

Byron Center, Mich.

Bear ye one another's burdens, and so fulfil the law of Christ.

Moses At the Court of Pharaoh

Handed over to the care of his mother during his tender years, Moses became a permanent inmate of the palace in his early boyhood. Once there, he was adopted by Pharaoh's daughter and received the care and training of a king's son. Two matters are to be considered in connection with his life at the Egyptian court, namely, his training and his faith.

In what wisdom he was trained is not easy to ascertain. It must have included the element of religion. Now the system of religion of the Egyptians was complicated with coarse and sensual notions and led to the worship of animals and of the dead. In this land of sphinxes and pyramids the glory of the incorruptible God had been changed into the image made like to corruptible man, and birds, and four-footed beasts and creeping things. Here men were actually kneeling before snakes and toads, were worshipping the creature. The Egyptian system of religion therefore formed the sharpest contrast to that of Israel in Goshen.

But this "wisdom" must have included much more, since the wisest of the Greeks — Lycurgus, Solon, Thales, Pythagoras, Plato and others — borrowed from it many of their principles in politics, geometry, astronomy and physics. It included also moral and even medical precepts. The Library of the Ramasseum at Thebes contained 20,000 books. As a result of his training in these arts, Moses became a man "mighty in words and in deeds." Such is the certain testimony of Holy Writ. The apology of Stephen contains this statement, "And Moses was learned in all the wisdom of the Egyptians, and was mighty in words and in deeds." The thought conveyed is that the relation his words and deeds of might sustained to his training was causal. Some hold that he performed works of might even as an inmate of the court of Pharaoh. Josephus relates that he was appointed general of an Egyptian army, which marched under him against the Ethiopians and won great victories; but this rests only on uncertain legend. Without a doubt the meaning of this notice is that the Lord also through this training prepared him for the great task for which he had been destined. Thus did the oppressor train God's deliverer.

The effect upon Moses of this heathen culture, viewed from its spiritual and moral side may be known from a notice found in the epistle to the Hebrews and from the action consisting in his (Moses') slaying of the Egyptian taskmaster. "By faith Moses, when he was come to years, refused to be called the son of Pharaoh's daughter; choosing rather to suffer affliction with the people of God, than to enjoy the pleasures of sin for a season; esteeming the reproach of Christ greater riches than the treasures in Egypt; for he had respect unto the recompense of the reward."

Moses is here depicted as a man of faith. The first

thing expressed is the time and the condition under which this faith acted. "When he was come to years." The original text reads, "When he became great." The expression may be variously interpreted. It may mean to become wealthy, rich and powerful. So we read of Isaac that as a result of the Lord blessing him he was become great, having received of the Lord flocks, herds, and silver and gold, and men-servants, and maid-servants, and camels and asses. That Moses attained to wealth, riches and power at the court of Pharaoh is certain. His self-denial consisted in his esteeming the reproach of Christ greater than these treasures. Howere, the expression "great" is also used of one having attained to the season of manhood. So it is here used of Moses. The apostle wished to show how he was disposed after he came unto the years of discretion.

It must not be supposed that his slaying of the Egyptian was the very first expression of his refusal to be called the son of Pharaoh's daughter; for at that time he was already forty years old. The only tennable view is that even as a lad he discovered in him the urge to cast his lot with the afflicted people of God, that as the years went by this urge crystallized into a firm resolve, and that finally this resolve incorporated itself in outward acts.

"He refused to be called the son of Pharaoh's daughter." As Pharaoh's daughter's son he was esteemed, accounted, by all the Egyptians. By this daughter he had not only been owned, as the master owns his slave, but adopted. He had become her child. His status in the court was that of son. She had saved him and he was hers. When he was weaned his mother carried him into her home. Was there no danger herein? No more than in his being put into an ark of bulrushes and set floating on the bosom of the Nile. The parents, convinced that he had been destined for some special task, had cast him upon the mercy of the Lord when they could no longer hide him. The Lord had delivered him from the clutches of Pharaoh's police. They could therefore further leave him to the sovereign care and disposal of God. So, being brought to the court, unto Pharaoh's daughter, he became her son. She may have had no other child, being married or not. Being attracted to the child's beauty, she adopted him. She called him son and gave him a name. Moses, she called him. And the name clung to him ever after. It thus was a perpetual remembrance to him of his deliverance when he was a helpless babe cast upon the care of his God. Being thus publicly adopted, he was known to all men as "the son of Pharaoh's daughter." And as her son, he arose to a position of power and influence. He became rich, and enjoyed the esteem of men. These secular advantages is what the apostle calls "the treasures of Egypt."

It can be easily seen how he came to know his people so as to cleave unto them to the relinquishing of Egypt's treasures. He saw in his flesh the mark of God's covenant; for he was circumcised. He may be imagined to inquire after the meaning of this mark. Learning from his mother and nurse that it was the token of God's covenant of mercy and love for His people, he rejoiced and choose to be of the party of that God. So did his parents impart unto him the principles of true religion, with a detestation of Egypt's idols and superstitions.

Thus did he refuse to be called the son of Pharaoh's daughter. This refusal consisted in a firm resolve to disown his adoption. The making of this resolution was an act of faith so great that it gave him a place in that cloud of witnesses by which we are compassed about. For the carrying out it involved him in the loss of Egypt's treasures.

Once his mind was set, he began to visit his brethren. He owned them, together with their faith and religion. Thus did he choose rather to suffer affliction with the people of God, than to enjoy the pleasures of sin for a season.

His brethren were the people of God. They were this by reason of the covenant which He had made with Abraham and his seed. They were His people and He was their God. This people was now under affliction. That he joined himself to them meant that he was ready to partake of the evils unto which they were subjected. He chose rather to do this than to enjoy the pleasures of sin for a season, that is, to have the temporal enjoyment of sin. These pleasures were the things that were his in virtue of his being the son of Pharaoh's daughter, the honor, glory and riches that went along with his state of sonship. They are called his keeping himself to Pharaoh. Arrayed on the one upon the condition of his rejecting that people and of his keeping himself to Pharaoh. Arrayed on the one side were God, His people and affliction. The three could not be separated. Opposed to these were Pharaoh and glory, honor and riches. But he loved God, who is light; and who stood opposed to the heathen monarch, because the latter was darkness and thus stood opposed to God. Thus because he loved, he chose God and rejected Pharaoh, even though in choosing Him, he choose affliction and lost the treasures of Egypt.

We will continue this in the next issue.

G. M. O.

NOTICE

A membership meeting of the Men's Societies of the Protestant Reformed Churches will be held, D. V., in October.

The Men's Societies are all requested to attend this meeting. Besides, all men, not members of societies, interested are kindly invited.

Rev. H. Hoeksema will give an inspirational and educational address. The topic, date, and place will be announced later. The Committee.